ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Lister genaamd RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DRAMA IN DE CIRCUSWERELD

20 cent

.... in het vallen grepen de kleine handen vergeefs de reddende draad

No. 1156

☞ Elke aflevering bevat een volledig verhaal ☜
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS. Vaderlandstraat 46 GENT.

NIEUWE SERIE

Drama in de Circuswereld

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
BUZIAU
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

HET ONGELUK IN HET CIRCUS.

De groote circustent van Sarasata stond sedert eenige weken in High Bury, in het Noorden van Londen en de voorstellingen mochten zich in een groot succes verheugen, dank zij de even onverwacht als gelukkig herleefde belangstelling voor circus en variété.

Het was een der grootste reizende circussen, welk men ooit in Londen had gezien en alleen Barnum en Baily konden er zich een tiental jaren te voren op beroemen dat hun wereldberoemd circus nog grooter was geweest.

De reusachtige tent bood plaats voor bijna zesduizend personen en het opzetten ervan duurde een volle week.

Het zware linnen dak werd gedragen door vier stalen masten en een honderdtal sparren.

De arena had haar gebruikelijke afmetingen en was misschien zelfs nog iets grooter.

Achter en naast het circus, op een zeer groot weiland, waar anders de jeugd voetbalde, stonden de reusachtige woonwagens, de keukentent, de reparatietent, de fouragetenten en ook de stallen.

Rondom de arena waren, deels amphitheatersgewijs, de zitplaatsen aangebracht.

Een cirkelronde gang liep om de geheele tent heen en kwam aan weerskanten uit op de houten en linnen stallen van de hoofdtent, waar de paarden werden ondergebracht, die het eigendom waren van de goedbezoldigde rijders, die aan de avondvoorstelling moeten deelnemen, maar waar ook de kooien van de leeuwen geplaatst waren en waar tenslotte een dozijn olifanten gestald was.

Hier werd ook alles bewaard, wat gebruikt moest worden in de balletten, die dikwijls als slot van de voorstelling werden opgevoerd, zooals decorstukken, wagens, houten pilaren, vloerzeilen en andere zaken.

Het was omstreeks acht uur in den avond van een prachtigen zomerdag en buiten was het nog licht.

De voorstelling in de groote circustent had zoo juist een aanvang genomen.

Schetterend klonken de tonen van een klein orkest, dat had plaats genomen in een loge boven een der beide ingangen naar de stallen, die door fluweelen gordijnen konden worden afgesloten.

Te weerszijden van den doorgang stonden de twaalf pikeurs gegroepeerd, in hun lichtgrijze rokken, met vergulde knoopen versierd.

Want aanstonds zou Sarasata zelf komen binnen rijden om in de hooge school zijn lievelingspaard, een fraaien Arabischen schimmel te presenteeren.

En terwijl het publiek, hetwelk dien avond wegens het heerlijke zomerweder niet zoo talrijk was als gewoonlijk, aandachtig naar paard en berijder keek, waren de artisten bezig, zich gereed te maken voor wat er nog moest volgen.

De kleine kleedkamers electrisch verlicht, strekten zich in een enkele rij uit naast de stallen, waarvan zij door een gang gescheiden waren.

Ook terzijde van de stallen bevonden zich kleedkamers, ten gebruike van de dames.

Vroeger kleedden de artisten zich in een der groote woonwagens, maar op gure avonden was het zeer gevaarlijk, zich bezweet en slechts in een dun tricot gekleed, van de tent naar een wagen te begeven, wanneer men zich weder in zijn daagsche kleederen wilde steken.

Zooeven was de houten deur opengegaan, die toegang gaf tot het achterste gedeelte van de circustent en twee jonge menschen waren binnengetreden.

Zij stonden op de programma's vermeld als „De Continis, Koningen der lucht".

De jongste man was zeker niet ouder dan een jaar of twintig.

Hij had een fijn geteekend, bleek gelaat, een hoog voorhoofd en donkerblond, dik haar, dat in een zware golf op het voorhoofd lag.

Zijn blauwe oogen leken een zwaarmoedige uitdrukking te hebben.

Het meisje was niet ouder dan zeventien of achttien jaar, met een mooi, donker gezichtje, zwarte oogen en een lachenden rooden mond.

Zoodra zij binnen waren, kwam uit de halve duisternis een gedaante te voorschijn en een rauwen stem klonk:

— En ik doe wat ik wil! Niemand heeft mij hier te bevelen! Voor den duivel — is het hier een verbeterhuis?

Men hoorde het woedend toewerpen van een deur en toen stond er een man voor de jongelieden, gekleed als August de Domme, met een wijde broek, die in groote plooien op zijn reusachtige schoenen neerhing, een lange jas, die hem veel te wijd was, een vest, dat hem tot de knieën reikte en een ontzaglijke witte das.

Maar zijn gelaat was nog niet geschminkt.

Het was het gelaat van een man, die de vijftig reeds naderde — een rood, opgezet gelaat met waterige oogen.

De jonge acrobaat was op den clown toegetreden en legde hem de hand op den schouder, terwijl hij hoofdschuddend fluisterde:

— Nu toch weer, Dario? Kun je het drinken dan niet laten? Het zal nog eens je ongeluk worden!

De clown wierp den jongen man een donkeren blik toe en mompelde toen:

— Let er dan maar niet op! Aan mij is toch geen eer meer te behalen! Denk je dat het leven zoo prettig is? Hindert het je, als ik drink?

— Ja, Dario, dat doet het! Je oefent een gevaarlijk beroep uit en daar moet je een nuchter en koel hoofd bij houden. Je springt als een kakkerlak door het circus, niemand weet wat die sprongen je kosten en een van die Saltomortales kon wel eens inderdaad doodelijk voor je worden!

De clown bromde iets binnensmonds en verwijderde zich.

Maar hij had nog geen stap gedaan, of de deur werd weer geopend en een ruwe stem riep:

— Hoe is het, Dario? Ga je je schminken of niet? Jij vervloekte luilak, ik zal den directeur een boekje over je opendoen. Pas op man, je ligt eruit, voor je het weet! Ik waarschuw je nu voor de laatste maal, denk erom wat je boven het hoofd hangt!

De clown hief alleen woedend de vuist op, maar zeide niets en strompelde weg.

Bertini, de stalmeester, die deze waarschuwing geuit had, keek hem een oogenblik na en wendde toen langzaam het gezicht naar de zooeven binnen getreden acrobaten.

— Jullie zijn laat! zeide hij kortaf.

— Wij zijn bijtijds, mijnheer Bertini! antwoordde de jonge man rustig.

— Zoo, meent uwe edelheid dat? vroeg Bertini langzaam en met een sarrenden klank in zijn stem.

Hij was een stap naderbij gekomen en zijn gelaat werd nu beschenen door het licht van een electrische lamp, die daar de gang verlichtte. Het was het gelaat van een man van omstreeks veertig jaar, breed, met een sluwe, boosaardige uitdrukking in de zwarte oogen, een sterk gepommadeerden knevel, het gelaat geblanket en de wenkbrauwen aangezet.

Hij was gekleed in denzelfden grijzen rok als de overige pikeurs, maar daarenboven had hij eenige gouden tressen en kwasten op zijn borst die hem van de anderen moesten onderscheiden.

De jonge acrobaat bleef volkomen kalm, keek

den stalmeester recht in het gelaat en hernam:

— Wij hebben nog minstens drie kwartier den tijd voor ons nummer begint!

— Ik zou mij toch maar wat haasten! hernam Bertini, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. Ik houd er niet van, dat men mij tegenspreekt.

De jonge man wilde nog iets zeggen, maar het meisje legde hem de hand op den arm en zeide op zachten toon:

— Stil Armand, zeg maar niets! Het heeft immers geen nut!

— Het is goed, Lucie, ik zal doen wat je me vraagt, maar ik zal niet dulden, dat deze man zonder eenige reden de baas over mij wil spelen! Tot straks.

De jongelieden gingen van elkander, teneinde zich naar hun kleedkamer te begeven.

Maar het jonge meisje had nauwelijks een paar stappen gedaan, of zij voelde zich bij den arm terug gehouden.

Bertini stond naast haar.

Er lag een leelijke uitdrukking op zijn gemeen gezicht, toen hij fluisterde:

— Niet zoo haastig, mijn duifje! Je loopt zoo hard, alsof je bang voor mij waart!

— Ik ben volstrekt niet bang voor u, mijnheer Bertini, maar ik heb haast! zeide het jonge meisje rustig. Hebt gij mij zooeven niet gezegd dat wij te laat waren?

— Nu ja, te laat! hernam de stalmeester grijnzend. Voor een kusje is altijd wel tijd te vinden! Kom, poesje — laat je niet zoolang nooden!

Hij had zijn arm om de leest van de jonge artiste geslagen en trachtte haar aan zijn borst te trekken.

Lucie slaakte een onderdrukten kreet van schrik en afkeer.

Zij had blijkbaar niet gewild, dat Armand dien kreet hoorde en duwde slechts den stalmeester uit alle macht van zich af — maar Armand, die juist den hoek was omgeslagen had goede ooren.

Hij keerde haastig op zijn schreden terug en ijlde op het worstelende paar toe.

Hij rukte den stalmeester achteruit en zijn jong gezicht had een dreigende uitdrukking, toen hij hem toebeet:

— Nu waarschuw ik je voor de laatste maal, Bertini. Waag het niet nog eens, of je zult het je berouwen!

— En wie zou mij beletten, om een collega eens aan te halen? vroeg Bertini, terwijl zijn breede kaken van woede trilden.

— Dat zal ik doen!

— Dat zou ik wel eens willen zien! riep de stalmeester op schorren toon en opnieuw strekte hij de hand naar het verschrikte jonge meisje uit.

Het volgende oogenblik schoot de vuist van den jonge acrobaat snel als de gedachte naar voren en trof Bertini tegen de kin.

De stalmeester uitte een soort van snik, zocht steun bij den wand van de gang en rolde toen om, als een gevelde os.

— O, Armand, dat had je niet moeten doen! zeide Lucie verschrikt. De ellendeling is zoo haatdragend!

— Had ik soms moeten toelaten, dat hij in mijn tegenwoordigheid je aanraakte? hernam Armand toornig.

— Je kent hem niet, je kent hem niet! fluisterde Lucie.

— Dat komt er minder op aan — maar hij zal mij leeren kennen, als hij zich niet in acht neemt! hernam de jonge man kortaf. En ga nu maar gauw naar je kleedkamer.

Lucie snelde weg en Armand keerde zich om, na nog een blik vol minachting op den stalmeester te hebben geworpen.

Half versuft kwam Bertini overeind, sloeg het stof van zijn fraaie livrei, balde woedend de vuist in de richting van den jongen acrobaat en siste:

— Dat zal ik je betaald zetten, mooie mijnheer, met je fijne manieren, alsof je beter bent dan een van ons!

Hij wankelde de gang uit, schonk zich een kroes water in bij de brandkraan en ging vloekend aan zijn werk.

Het nummer van den directeur was reeds afgeloopen en een dame met gedresseerde honden was nu aan de beurt.

En toen de viervoeters, zeer verheugd dat het voor dien dag weer gedaan was, naar hun hokken waren teruggekeerd, kwam opnieuw Sarasata de arena binnen, thans met drie in vrijheid gedresseerde Trakheners.

De dieren stormden de arena binnen, de balustrade werd dicht geworpen en dof klonken hun hoefslagen in het zand.

Sarasata liet de chambrière kletsen en de dieren draafden gedwee achter elkander, maakten voltes, pirouetteerden, schudden met de fraaie koppen en lieten hunne tuigen rinkelen.

En boven alles uit schetterde het koper van het orkest.

Maar eensklaps verscheen er een zonderlinge gedaante bij een der ingangen van de arena.

Het was Dario, de clown.

Hij was thans geschminkt en in zijn wit gelaat waren de oogen thans nauwelijks zichtbaar.

Groote zwarte kringen waren erom getrokken en zijn mond leek eens zoo breed, vuurrood en tot bijna aan de ooren doorgetrokken.

Hij droeg een reusachtige groene paraplu in de rechterhand en een ouderwetsche reiszak in

de linker.

Zijn hoofd was gedekt door een potsierlijk klein hoedje, waar een groote veer op wiegelde

Hij was op de balustrade geklommen en riep nu met een schor, maar overal goed hoorbaar geluid:

— Main heer Direktoor, heeft oe niet ain klein baantje voor main?

Hij stapte in de arena en er ontspon zich een van die flauwe grappen, die de kinderen doen lachen en de ouderen verveeld doen toekijken.

Dario kreeg tenslotte een muilpeer van den directeur en slechts weinige in het publiek hadden gemerkt, hoe de man met de zweep hem zacht had toegebeten:

— Heb je weer gedronken? We spreken elkaar straks nader! Je kunt niet op je beenen staan!

Het korte intermezzo was afgeloopen en de groote chambrière kletste door de lucht.

De paarden, die uit eigen beweging stapvoets en met gebogen koppen langs de lage balustrade hadden voortgeloopen stoven plotseling in woesten galop weder vooruit.

En voor iemand eigenlijk goed en wel begreep wat er geschiedde, was het ongeluk gebeurd!

De clown wist zich niet spoedig genoeg te redden en het voorste paard wierp hem om, voor hij over de balustrade gewipt was.

Het tweede dier, verschrikt geworden, steigerde en trof met een zijner hoeven den op den grond liggenden clown met alle kracht tegen het hoofd.

Dario wilde opstaan, maar viel onmiddellijk weder slap neder, half over de balustrade heen.

Een kreet van ontzetting steeg uit de menigte op.

Een heer, die in een der kleine loges vlak bij de arena was gezeten, stond haastig op en trad op den clown toe.

Hij wentelde het lichaam om en keek naar de vreeselijke wonde terzijde van het hoofd, waaruit het bloed stroomde.

Er waren aanstonds, op een wenk van den directeur, die bleek was geworden, eenige pikeurs toegesneld en dezen namen het slappe lichaam op en droegen het zoo haastig zijn konden weg.

En weer klapte de chambrière — de directeur glimlachte zijn stereotypen glimlach — de voorstelling ging verder....

Maar de heer die zich zooeven over den ongelukkige had heengebogen, trad snel op de loge toe waar hij gezeten had, leunde over den lagen rand heen en sprak een paar woorden met een jongen man, die daar gezeten was. En daarop verwijderde hij zich haastig in de richting van de stallen.

HOOFDSTUK II.

DE DOOD VAN DEN CLOWN.

De heer die zooeven was binnengetreden, liep zoodra het gordijn achter hem was dichtgevallen, bijna den stalmeester Bertini tegen het lijf, die hem verwonderd aankeek en toen tamelijk barsch vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, wat hebt gij hier te zoeken?

— Ik kom mijn diensten aanbieden, dat is alles. Ik ben Lord Aberdeen en ik ben ook geneesheer. Ik ben zooeven getuige geweest van het ongeluk dat iemand van het personeel heeft getroffen.

— Dario, meent gij? hernam Bertini schouderophalend. Nu, dan vrees ik dat gij u voor niets moeite hebt gegeven — hij ligt op het uiterste.

— Dat mag zoo zijn, maar daarover zal een geneesheer waarschijnlijk beter kunnen oordeelen. Zoudt gij zoo goed willen zijn, mij even bij hem te brengen? Misschien is er nog redding mogelijk.

— Ik zal u wel iemand meegeven, ik heb zelf geen tijd! bromde Bertini. Ik heb andere dingen te doen. Het is de eigen schuld van dien zuiplap, hij heeft het aan zichzelf te wijten!

Er kwam juist een oppasser in een grijs linnen werkpak voorbijloopen en tot dezen richtte Bertini zich met de woorden:

— Breng dezen heer eens naar de kamer van Dario, hij is een dokter!

— Gaat u dan maar mee, mijnheer!

Lord Aberdeen ging door den breeden corridor, die van de stallen naar de arena leidde en vervolgens door een smalle gang, waar een zestal personen fluisterend voor een deur bijeen stonden.

Allen zwegen, toen zij den oppasser met den deftig gekleeden heer zagen naderen, want zij begrepen, dat zij met een geneesheer te doen hadden.

Zij maakten plaats voor hem en lord William Aberdeen legde zijn hand op de kruk van de vervelooze deur.

Maar voor hij binnentrad, wendde hij zich eerst tot den oppasser en vroeg:

— Er is hier in het circus natuurlijk steeds een verbandtrommel aanwezig?

— Ja mijnheer — voorschrift van de politie!

— Laat mij die dan aanstonds brengen — en ik hoop van harte dat ze nog dienst zal kunnen doen.

En met deze woorden trad Lord Aberdeen binnen.

Er bevonden zich een zestal personen in het kleine vertrek, die geschaard stonden rondom een drietal tegen elkaar geschoven stoelen, met een paar dekens erop, die dienst moesten doen als rustbank.

En daarop lag de ongelukkige clown.

Zijn gelaat was krampachtig vertrokken, zijn oogen waren gesloten en het bloed uit de wonde vermengde zich met de schmink, waarmede hij zijn gelaat besmeerd had.

Hij leed blijkbaar groote pijnen, maar was volkomen bij kennis.

Nu en dan liep er een rilling over zijn trekken en enkele malen opende hij de oogen, om de omstanders aan te zien.

Naast hem geknield lag Lucie, reeds half voor haar eigen nummer gekleed, met een omslagdoek om de ontbloote schouders, die de wonde trachtte te zuiveren met behulp van een spons, welke zij doopte in een groote kom met water, dat reeds een roode kleur had aangenomen.

Lord Aberdeen baande zich een weg tusschen de artisten, die daar stonden, ontroerd door dit plotselinge ongeluk, dat ook hen had kunnen treffen.

Toen legde hij de hand zachtjes op den schouder van het meisje en zeide:

— Laat mij eens zien of er nog hoop is, miss! Ik vrees, dat uw liefdedienst hem niet zal kunnen redden. Ik ben geneesheer!

Er trad dadelijk een jonge man op haar toe, geheel in paars tricot gestoken, dat alle spieren van zijn lenig lichaam deed uitkomen, die haar ophief, terwijl hij zeide:

— Ja, Lucie — maak plaats voor dezen heer! Als hij geneesheer is, zal hij spoedig kunnen zeggen of de ongelukkige er het leven zal afbrengen!

Het was Armand, die deze woorden gesproken had.

Dario had ze zeker verstaan, want hij sloeg de oogen op en zijn blik zocht dien van den deftigen heer, die nu vlak naast hem was getreden.

En toen Lord Aberdeen zich over hem heenboog, om de wonde te onderzoeken, fluisterde de clown zachtjes:

— De waarheid, dokter! Ik ben een ellendige dronkenlap — ik ben nooit heel veel zaaks geweest, maar aan moed heeft het mij nooit ontbroken! Ik zal het kunnen dragen, als gij mij zegt, dat ik moet sterven!

— Stil — spreek niet zooveel! zeide Lord Aberdeen op zachten toon. Dat is niet goed voor u!

— Maar ik moet het weten, dokter! hernam de clown, terwijl hij zijn stem een weinig verhief, want als ik veroordeeld ben om uit te knijpen — dan heb ik iets goed te maken. Dan moet ik spreken! Al zou dat mijn einde verhaasten!

Maar Lord Aberdeen sloot hem met een gebaar den mond, legde zijn hoed op de vervelooze waschtafel, bukte zich over het hoofd van den zwaar gewonde en onderzocht nauwkeurig de wonde.

Hij drukte heel voorzichtig op de plek, die met bloed rood gekleurd was en vroeg:

— Doet het u pijn, als ik hier druk — en hier — en hier?

Dario kreunde en antwoordde zachtjes:

— Erge pijn, dokter!

Lord Aberdeen richtte zich langzaam op.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking.

Hij wist dat hier geen hulp meer kon baten — dat deze man moest sterven — dat hij hoogstens nog een uur te leven had.

Dario had hem niet uit het oog verloren en nu zeide hij met een wrangen glimlach om de lippen:

— Zoo — staat het er zoo mee? Ik heb dus vanavond voor de laatste maal een baantje aan „mainheer directoor" gevraagd!

De geneesheer zweeg en, Dario ging voort:

— Het is goed dokter! Er gaat aan mij niet veel verloren — en ik dank u, dat gij zoo vriendelijk zijt geweest hier naar mij te komen zien!

— Ik heb het ongeluk vlak voor mij zien geschieden, arme man, en ik heb niets anders gedaan dan mijn plicht door zoo spoedig mogelijk naar je te komen zien! Je zeide zooeven iets van.... een zaak die je moest goedmaken. Doe dat dan....

— Ik begrijp wat gij zeggen wilt, dokter! viel Dario hem in de rede. Ik zal mij een weinig moeten haasten, want mijn oogenblikken zijn geteld. Is het niet zoo? O, gij behoeft mij niet eens te antwoorden, ik weet het al!

Hij trachtte zich een weinig op te richten en beval toen:

— Allemaal de kamer uit, behalve Armand! Allemaal! Ja Lucie, meisje, jij ook! Jij bent altijd nog het vriendelijkst tegen mij geweest, maar wat ik te zeggen heb, dat is alleen voor je vriend Armand bestemd!

De jonge acrobaat had zich verbaasd tot Dario gewend en vroeg nu:

— Weet je wel zeker, dat je mij alleen wilt spreken, Dario?

— Jou alleen! En laten ze zich wat haasten! hernam de clown ongeduldig. Want ik voel dat mijn krachten mij ontvlieden. En ik ijl niet, wees daar maar niet bang voor! Integendeel, het is me alsof ik mij nog nooit zoo helder, zoo vrij in mijn hoofd heb gevoeld! Ja, ja, de dood is soms ook een pias en houdt wel van een grapje! Ik heb jarenlang in een roes geleefd en nu ik sterf, nu is het me alsof ik pas begin te leven!

Hij liet een kort, heesch lachje hooren en maakte toen een ongeduldig gebaar naar de anderen.

Lord Aberdeen trad op de artisten toe en zeide op vriendelijken toon:

— Wij moeten doen wat die ongelukkige ons vraagt, vrienden!

Zwijgend en als met tegenzin verlieten de artisten het kale vertrekje.

Op den drempel wendde het jonge meisje nog eens het hoofd om en wierp een blik op Armand, waarin angst en liefde te lezen waren.

Gedempt klonken de schetterende tonen van het kleine orkestje tot den stervende door.

Onder zijn schmink was reeds de vale doodskleur te bemerken, die zich over het gelaat had uitgespreid.

Hij had zich met moeite een weinig op den elleboog opgericht en trachtte Armand naar zich toe te trekken.

De jonge acrobaat, niet begrijpend wat de oude clown hem kon te zeggen hebben, boog zich naar hem over en vroeg:

— Wat wilde je mij nu zeggen, Dario? Moet ik iets voor je verrichten? Heb je een oude schuld af te betalen misschien?

Dario liet weer hetzelfde schorre lachje hooren en zeide toen:

— Een schuld? Dat zou ik meenen! Luister Armand! Ik ben een slecht mensch geweest. En jij — jij bent het, dien ik een groot onrecht heb aangedaan!

— Wat! Jij zou mij onrecht hebben aangedaan? riep Armand in de grootste verbazing. Op welke wijze dan toch?

— Door al die jaren te zwijgen, terwijl ik had moeten spreken! En val mij niet meer in de rede. Spreek niet. Ik voel dat het snel afloopt en dat ik mij zal moeten haasten. Ik weet zaken van je, die jou zelf onbekend zijn en met die kennis hoopte ik later mijn voordeel te kunnen doen. Armand, je naam is niet Porter, zooals je altijd gedacht hebt. Je bent niet degeen, voor wien je je zelf houdt! Je bent de zoon van een edelman!

Armand, meenende dat de ongelukkige reeds ijlde, deed een stap achteruit, maar de stervende greep hem weder bij den arm, trok hem naar zich toe en vervolgde:

— Geloof me voor je eigen bestwil. Je denkt dat ik wartaal spreek, maar ik kan je overtuigen van de waarheid van mijn woorden! Het gebeurde in Leeds. Daar ben je verkwanseld door je eigen neef, een ellendeling, dien je, toen je nog geen vier jaar was, stal van je ouders en je verkocht aan den eigenaar van een reizenden circus troep en ik — ik heb dat altijd geweten, ik luisterde zonder dat zij het wisten, ik heb het geweten en toch zweeg ik! Al die jaren heb ik gezwegen, als een schurk, als een schoft, die ik was! Ik deed het met een doel, ik wilde geld aan je verdienen. Eens op een nacht klom ik in bij je neef en ik stal daar eenige papieren met betrekking tot dien afschuwelijken verkoop! Weet je waarvoor ik die papieren noodig had? Om later, als je neef de vruchten wilde plukken van zijn laagheid, den schurk veel geld te laten betalen voor mijn stilzwijgen.

Armand had met de grootste verbazing toegeluisterd, meer verwonderd dan verontwaardigd over hetgeen hij hoorde en riep nu uit:

— Het is mij alsof ik droom! Waartoe diende dat alles? Waarom verkocht mijn neef mij?

De stervende haalde moeilijk adem en antwoordde, terwijl zijn stem snel in kracht afnam:

— Het was heel eenvoudig. Als jij er niet was, moest hij alles van je vader erven, als eenige mannelijke bloedverwant; titel, landgoed, geld, wat weet ik! En dat alles is nu vruchteloos geweest! Ik ben gaan drinken, mijn hersens zijn versuft! En nu boet ik er voor. Een enkel glas te veel, een trap van een knol en het liedje is uit! Maar gelukkig ben jij nog jong, heel jong! Ik kan nog veel goed maken, je moet mij vergeven, dat ik zweeg, Armand.... jij bent hier altijd de beste geweest, jij meende het goed met me! De papieren die ik stal, die heb ik altijd, onder alle omstandigheden bij mij gedragen, op mijn bloote lichaam.

Hij tastte met een driftig gebaar onder zijn clowns-kleederen, haalde er een kleine portefeuille van glimmend zeildoek uit, met een touwtje meermalen omwikkeld en duwde die Armand in de hand.

— Neem ze! fluisterde hij. Je neef, die ban-

diet, moet zich nu ophouden in....

Hij voltooide den zin niet, maar tastte met een verwezen gebaar naar zijn hoofd.

— Noem mij eerst den naam van mijn vader! drong Armand smeekend aan. Zeg mij zijn naam! Alles zal ik je vergeven, alles, Dario, maar zeg mij wie mijn vader is!

— Je vader, Armand, je vader.... is een Engelschman! Zijn naam.. zijn naam is....

Maar Dario, de clown zou niet meer spreken!

Zijn gelaat verstrakte eensklaps en een doffe snik scheen uit zijn keel op te wellen.

Hij spande zich tot het uiterste in om een verstaanbaren klank uit te brengen, maar eensklaps gleed hij uit de armen van Armand, die hem ondersteund had en met een harden slag viel zijn hoofd op den stoel terug.

Hij was dood.

Langzaam, als versuft, richtte Armand zich uit zijn knielende houding op, vouwde toen de handen van den doode over diens borst, en staarde toen naar de portefeuille, die hij in de handen had.

Maar toen richtte hij zich op en zijn jong knap gelaat kreeg een harde uitdrukking, toen hij halfluid op woesten toon voor zich heen mompelde:

— Van dit oogenblik af heb ik nog slechts een levensdoel, den naam van mijn vader te ontdekken en dien schurk uit te vinden en te straffen.

En op de smalle gang, zeide grijnslachend een man, die zich uit zijn gebukte houding voor de wrakke deur van het kleedhokje oprichtte:

— Zoo denk ik er ook over, uwe edelheid. Op die manier worden we misschien nog wel quitte!

Het was Bertini, de stalmeester.

HOOFDSTUK III.

DE KOORDDANSERS.

Armand richtte zich snel naar de deur, opende haar, keek in de gang, waar zich niemand bevond en riep toen:

— Lucie. Lucie!

Het jonge meisje had de stem van haar partner gehoord en kwam haastig toeloopen, door eenigen anderen gevolgd.

De jonge acrobaat trok het meisje naar zich toe en zeide op zachten toon:

— Dario is dood, Lucie! En hij heeft mij dingen verteld, die....

Maar nu viel zijn oog op de artisten, die nieuwsgierig waren binnengedrongen en hij vervolgde:

— Ik zal je dat aanstonds wel vertellen! Ga je spoedig afkleeden, want over vijf minuten is het onze beurt.

En beiden snelden het hokje uit, waar de rampzalige clown zooeven den laatsten adem had uitgeblazen.

Het was Lord Aberdeen, die hem de oogen toedrukte en die ook een geneesheer opbelde, om den dood te constateeren en het bewijs van overlijden af te geven.

Daarop begaf hij zich weder naar de loge.

Intusschen snelde Armand naar zijn eigen kleedkamertje, opende daar met koortsachtige hand de kleine zwarte portefeuille en liep haas-

tig de papieren door.

Een trek van teleurstelling vloog over zijn jong gezicht.

Misschien hadden deze weinige papieren waarde voor Dario, die indertijd het gesprek had afgeluisterd; voor hem, die, toen de afschuwelijke verkoop plaats had, nog slechts vier jaar was, waren zij zoo goed als nutteloos!

Het voornaamste stuk was een soort overdracht, waarbij een zekere Luigi Urbino de verplichting op zich nam, het knaapje Armand Porter op te leiden in het artisten-vak, waarvoor hij een som ontving van 500 pond sterling in contanten.

Verder was er een kwitantie voor dat bedrag door Urbino onderteekend.

En ten slotte een kleine vodje papier, bijna onleesbaar, dat er uitzag als een stuk van een vloeiblad, zoodat de letters maar alleen met behulp van een spiegel konden worden gelezen, en dat onderteekend was met een naam, dien Armand niet vermocht te ontcijferen.

Hij kon alleen maar zien dat de naam begon met een H en dat de laatste letter zeer waarschijnlijk een G was.

De voornaam begon met een M — dat was ook goed te zien, maar de rest was volkomen onleesbaar.

De jonge man deed de papieren weder in de portefeuille, stak die in den binnenzak van zijn colbert, dat in een kast hing, draaide de kastdeur op slot, verstopte den sleutel in een reet van den vloer en en ijlde toen haastig weg, want zooeven was de slepende wals reeds begonnen, die het optreden van de „Koningen der lucht" moest inleiden.

Lord Aberdeen had intusschen weder plaats genomen en wendde zich tot zijn jongen metgezel, met de op zachten toon gesproken woorden:

—Het is afgeloopen, Brand! De wonde was doodelijk! Ik wist aanstonds dat de man geen uur meer te leven zou hebben, en zijn einde is verhaast, omdat hij met geweld een laatste onderhoud wilde hebben met een jongen artist. Het moet een zaak van belang zijn geweest, want wij moesten allen de kamer uit!

— Wie was het? vroeg Brand, een nog jonge man, met dikblond haar en groote, blauwe oogen.

— Dat weet ik niet! Zijn voornaam is Armand dat is het eenige wat ik je kan zeggen!

— En gaat de voorstelling nu toch door? hernam Brand hoofdschuddend.

— Wat wil je? Het leven heeft zijn eischen en de directeur kan moeilijk het publiek wegzenden — omdat een van zijn clowns plotseling gestorven is!

— Maar een van zijn paarden heeft den ongelukkige gedood! hernam de jonge man verontwaardigd.

— De directeur kan aanvoeren dat Dario dronken was! hernam Lord Aberdeen.

— Heb jij zelf nog wel lust, nu je aan dat sterfbed gestaan hebt, de rest van het programma te zien?

— Bitter weinig, mijn waarde! Wij zullen dan ook maar liever heengaan!

Lord Aberdeen was reeds opgestaan, toen zijn oog viel op het gordijn, dat den toegang naar de stallen afsloot en dat juist terzijde werd geslagen, terwijl de muziekkapel een slependen wals begon.

En hij ging weder zitten.

— Wat is er? vroeg zijn metgezel verbaasd, die reeds naar zijn overjas en hoed had gegrepen.

— Daar komt de jonge man juist aan, met wien Dario wilde spreken!

— Dat zijn de Continis, de „Koningen der Lucht"!

— Dan zullen wij dit nummer nog zien. Die jonge man heeft een zeer aantrekkelijk en beschaafd gezicht, volstrekt niet het echte kunstemakersgelaat!

— Het meisje ook heel mooi!

— Ja, het is een schoon paar menschen!

Inderdaad, zooals zij daar hand aan hand de arena binnentraden, het lichaam gestoken in het nauwsluitende paarse tricot, waren zij een lust voor de oogen, in hun jeugd, hun lenige kracht en hun bevalligheid.

Hoog boven in de tent waren de lichten zoo gedraaid, dat de stralenbundels den dikken stalen kabel, die strak gespannen was en een lengte had van bijna twintig meter, helder verlichten.

Van een der beide platformen, op een hoogte van meer dan vijftien meter boven den grond, hing een touwladder af en vlug als katten klommen beiden naar boven en stonden een oogenblik later op het kleine platform, waar de lange balanceerstokken reeds gereed lagen.

En voor de zooveelste maal stelden de twee jongelieden hun leven in gevaar teneinde het publiek te bevredigen.

En het leek, alsof het louter spel voor hen was — alsof niet iedere misstap een val kon beteekenen, die hen zwaar kon verminken.

Zij liepen, den zwaren balanceerstok voor zich uit dragend, vlug over den gespannen kabel, strekte er zich op uit, knielden er op neder en wipten dan weder lenig op.

Bevallig bewogen zich hun lichamen over den gespannen draad, fel bestraald door het melkwitte licht van de electrische bollen.

En ademloos staarde het publiek naar de

kleine paarse figuurtjes daarboven, terwijl de muziek telkens opnieuw den slependen wals herhaalde.

Daarop nam Lucie plaats op een blinkend vernikkeld rijwiel en reed daarmee over den draad.

Tenslotte tilde Armand haar op de schouders en liep, terwijl de balanceerstok zachtjes op en neer zwiepte, snel met haar naar het andere platform.

Achtereenvolgens liepen de beide artisten naar het midden van den kabel, gingen er met de teenen aan hangen en lieten zich zoo in het net neervallen, dat hen hoog deed opveeren en tenslotte klommen zij op den gereedgezetten ladder naar de arena, waar een donder van applaus hen ontving.

Toen hij zich weder verstaanbaar kon maken zeide Lord Aberdeen:

— Wat zij doen, verschilt niet veel van de gewone toeren, maar zij doen het bevallig en met een verbluffende zekerheid. Het gezicht van dien jongen is werkelijk zeer schrander en edel gevormd! Ik kan het niet verhelen, Charles, dat ik er nieuwsgierig naar ben wat die ongelukkige clown hem wel gezegd kan hebben, dat van zooveel belang was, dat niemand anders het mocht hooren!

— Je kunt het hem bezwaarlijk gaan vragen!

— Dat gaat natuurlijk niet! En toch ben ik voornemens, nog even naar de stallen te gaan! Ik bedenk daar, dat die rampzalige clown misschien wel bloedverwanten achterlaat, die thans aan de armoede ten prooi zijn, nu er niemand meer is die voor hen zorgt!

— Mag ik je vergezellen?

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf! Je bent toch mijn secretaris, mijn waarde!

— Neem me niet kwalijk, als ik het soms wel eens vergeet! zeide de jonge man met een zacht lachje.

Zij stonden op en begaven zich met een deel van het publiek, dat de stallen ging bezichtigen naar het achterste gedeelte van de reusachtige tent.

Daar vond Lord Aberdeen denzelfden oppasser, die hem daareven den weg had gewezen naar de verblijfplaats van den stervenden clown.

Hij drukte den man een geldstukje in de hand en zeide:

— Ik wilde wel eens met den jongen man spreken, die als „Koning der lucht" op het programma vermeld staat.

— Met Porter meent gij, mijnheer? Wel, dat zal wel gaan! antwoordde de man, zeer in zijn schik met het geldstukje.

— Hij heeft immers Dario goed gekend?

— Hij was zoowat de eenige die zich met den dronkenlap bemoeide, mijnheer. Van de dooden mag je niets dan goeds zeggen — maar die Dario was niet veel bijzonders.

— Heeft hij hier familieleden? Een vrouw — kinderen?

— Dat gelooft ik haast wel — zeker weet ik het niet! Dat zal Porter u wel kunnen vertellen! U neemt mij niet kwalijk — ik moet naar binnen om te helpen.

En de man ging heen, na de verbindingsdeur te hebben geopend.

Lord Aberdeen en zijn secretaris liepen haastig de gang ten einde, na aan een stalknecht de plek te hebben gevraagd, waar zich de kleedkamer van den jongen acrobaat bevond.

Maar zij waren daar nog niet aangekomen, toen een luid stemmenrumoer hun aandacht trok.

Toen zij den hoek omsloegen, zagen zij op weinige meters afstand een groepje personen staan, die luid door elkander spraken en op den drempel van zijn kleedkamer stond Armand, nog in zijn tricot, bleek en met fonkelende oogen, die juist uitriep:

— Al zal de onderste steen boven komen ik moet mijn portefeuille terug hebben! Wat mij ontstolen is moet mij worden teruggegeven! Ik beschuldig niemand — maar ik wil weder mijn eigendom in mijn bezit hebben.

Er werden stemmen van protest vernomen, er werd gelachen, sommigen haalden de schouders op, anderen schreeuwden ruwe woorden en toen ging het troepje uiteen.

Het volgende oogenblik stond Lord Aberdeen voor Armand.

En hij keek in een opgewonden, bleek gezicht, vertrokken van woede en teleurstelling.

— Ik tref u niet in een zeer gunstige stemming aan, om u de vraag te stellen, welke ik u had willen doen, mijnheer! begon Lord Aberdeen. Ik had u iets willen vragen betreffende den ongelukkigen clown.

De spanning week een oogenblik van het gelaat van den jongen man en scheen Lord Aberdeen te herkennen.

— Ik bevind mij inderdaad in een ellendigen toestand, mijnheer, zeide hij, maar daarom wil ik u toch gaarne antwoorden. Wat wilt gij weten?

— Kunt gij mij ook zeggen of Dario bloedverwanten achterlaat, die door zijn dood zwaar zullen worden getroffen?

— Ik geloof van wel, Mylord! Hij was een Italiaan, maar hij woonde al heel lang in Engeland, minstens al dertig jaar en hij moet hier getrouwd zijn. Hij heeft mij wel eens van zijn vrouw verteld, die zeker in kommervolle omstandigheden zal leven. Jaren lang moet zij hem

op zijn zwerftochten hebben vergezeld, maar een steeds toenemende zwakheid heeft haar dat sedert eenigen tijd belet. Zij moet hier in Londen wonen, haar adres weet ik echter niet.

— Was Dario de voornaam van dien man?

— Ja, hij heette Dario Costi!

— Dan moet het niet moeilijk zijn, die vrouw te vinden. Ik wilde haar vragen of zij eenige hulp kan gebruiken.

Er kwam een warme uitdrukking in de oogen van den jongen man, toen hij uitriep:

— Dat is mooi van u, mijnheer. Zij zal het zeker erg noodig hebben.

— Maar gij zelf? Mij dunkt dat gij u in een onaangename positie bevindt! hernam Lord Aberdeen, terwijl hij den jongen man aandachtig aankeek. Heb ik goed gehoord, heeft men u bestolen?

— Ja, mijnheer van papieren die voor mij van zeer groot gewicht konden zijn en die ik nauwelijks een kwartier in mijn bezit had.

— En die de clown Dario u ter hand had gesteld?

Armand aarzelde slechts een oogenblik en antwoordde toen:

— Ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken, zoo is het, mijnheer! Die papieren konden mijn levensgeluk beteekenen. In ieder geval kon ik er een gerechte straf mee uitoefenen en een ellendeling zijn verdiende loon geven. Ik borg die papieren in mijn kast, ik maakte mijn nummer, toen ik terugkeerde stond de kast open en de portefeuille was verdwenen!

HOOFDSTUK IV.

WAAR RAFFLES TEN TOONEELE VERSCHIJNT.

Lord Aberdeen had zwijgend geluisterd en hernam nu:

— Mijnheer Armand, men kan het een gebrek noemen, of hoe men anders wil, maar ik heb mij steeds bij voorkeur bemoeid met zaken die mij niet rechtstreeks aangaan en het is bij mij een ware hartstocht geworden, menschen te helpen, die er, wie weet niet eens van gediend zijn. Misschien is dat ook nu het geval. Maar ik waag het er op, ik vraag u of ik u wellicht kan bijstaan! Ik ben Lord Aberdeen, mijn naam is hier niet volkomen onbekend. Naar uw gelaat te oordeelen betreft het hier een ernstige zaak en ook uit uw woorden heb ik opgemaakt, dat die diefstal voor u zeer onaangename gevolgen kan hebben! Wilt gij mij toestaan om u, die blijkbaar slechts zelden te Londen vertoefd hebt, de behulpzame hand te bieden?

De jonge man weifelde slechts even en zeide toen op zachten toon:

— Mylord, men heeft mij zooeven uw naam reeds genoemd, want verscheidene leden van het gezelschap hebben u in de loge zien zitten en schenen u te kennen. Gij werd beschreven als iemand die ieder jaar duizenden uitgeeft om ongelukkigen en hulpbehoevenden te steunen. Ik ben hier alleen, ik heb geen verwanten, ik gevoel mij hier door vijanden en benijders omringd, ik ben zeer arm en daarom neem ik uw bijstand van harte gaarne aan. Ik heb ook volstrekt niets te verbergen, niet hoegenaamd!

— Het verheugt mij, dat gij mij toestand te pogen u van dienst te zijn! hernam Lord Aberdeen. Gij kunt vrij uit spreken. Deze heer is mijn secretaris, mijnheer Brand en voor hem heb ik volstrekt geen geheimen. Als ik het wel heb begrepen, vermist gij een portefeuille met papieren, welke de clown Dario in zijn stervensuur u heeft ter hand gesteld?

— Zoo is het, mijnheer!

— Wilt gij mij den aard van die papieren mededeelen?

— Gaarne! Zij waren slechts weinig in aantal en hadden betrekking op een transactie, die omstreeks vijftien jaar geleden moet hebben plaats gehad en waarvan ik het onderwerp was. Een laaghartige schurk van een neef moet mij toen uit den weg hebben willen ruimen, zonder zijn handen met bloed te hebben durven bevlekken en een directeur van een reizend circus nam mij bij zijn troep op, natuurlijk met de belofte mij nooit weer te laten gaan en ontving daarvoor een som van vijfhonderd pond sterling van mijn neef.

— En — hoe kwam Dario in het bezit van die papieren?

Daar het antwoord niet dadelijk kwam, vervolgde Lord Aberdeen haastig:

— Gij behoeft het mij volstrekt niet mede te deelen, als gij meent daardoor de nagedachtenis van dien ongelukkigen clown door het slijk te sleuren. Ik echter mag het in uw plaats wel zeggen! Ik vermoed dat hij ze.... ontvreemd heeft! Dat is ook van ondergeschikt belang dunkt mij! En nu, wat deed gij met die papieren?

— Zij bevonden zich in een portefeuille, Mylord, met een touwtje meermalen omwikkeld en welke Dario steeds op zijn bloote borst had gedragen, naar hij mij verzekerde. Een paar minuten later moest ik optreden en ik had toen slechts den tijd om in mijn kleedkamer, dit vertrekje, de papieren vluchtig door te lezen. Ik deed ze weder in de portefeuille, liet haar in den binnenzak van mijn colbert glijden, die in die kast hing, sloot haar en verstopte den sleutel in de reet van die plank.

— Toen trad gij op?

— Zoo is het, Mylord! Mijn nummer duurt ongeveer een kwartier, twintig minuten misschien en toen ik hier terugkeerde, behoefde ik de kast niet meer te openen, want zij was reeds open en ik meende zelfs dat zij nog bewoog, alsof iemand in allerijl de vlucht had genomen, die haar had willen sluiten. Maar mijn portefeuille was verdwenen.

Lord Aberdeen had met samengetrokken wenkbrauwen naar dit verhaal geluisterd en met een enkelen stap was hij bij de deur, die hij onmiddellijk openrukte.

Er bevond zich echter niemand.

Het was ook nog pauze en het geheele personeel van hoog tot laag was in de arena bezig voor het opstellen van de decors der pantomime, waarmede de voorstelling zou worden besloten.

Lord Aberdeen sloot de deur weder en zeide zachtjes:

— Wie wist, buiten u, dat die papieren u gegeven waren?

— Niemand!

— Ook dat bevallige meisje niet, dat samen met u optreedt?

Er kwam een flauwe blos op de wangen van den jongen man, toen hij antwoordde:

— Ook zij niet, Mylord!

— Dan kan er natuurlijk niet aan worden getwijfeld, of gij zijt bespied! hernam Lord Aberdeen hoofdschuddend. En iemand moet u ook hebben gadegeslagen, toen gij hier de papieren in de kast wegborgt!

— Iets dergelijks heb ik ook dadelijk gedacht, Mylord!

— Hebt gij niet het minste vermoeden?

— Niet het geringste!

— Hebt gij hier vijanden?

— Meer dan een! antwoordde de jonge acrobaat. Ik schijn niet van het ware ras te zijn! Ik drink natuurlijk nooit, uit vrees, dat ik daarboven duizelig zou kunnen worden, ik zoek geen omgang met de andere artisten — wat zij aan hoovaardigheid toeschrijven, terwijl het toch niets anders is dan een soort schuwheid: ik sla geen ruwe taal uit — kortom — ik hoor niet bij hen! Het is alsof ik dat altijd instinctmatig geweten heb.

— Gelooft gij dat Dario den inhoud van die papieren gekend heeft?

— Ik geloof het niet — ik weet het zeker! Hij deelde mij mede, dat hij de geheele afspraak tusschen mijn neef en den circusdirecteur door een toeval heeft afgeluisterd en toen het plan kreeg later mijn neef af te zetten, door hem te dreigen, alles bekend te maken, als hij hem geen geld gaf!

— Maar dan moet Dario toch den naam van uw vader, den naam van uw neef en van dien circusdirecteur geweten hebben! riep Lord Aberdeen uit.

— Hij wist ze ook — en hij stond op het punt den naam van mijn vader te noemen, toen de dood zijn mond sloot.

— Dat is noodlottig! merkte Brand op, die met de grootste belangstelling had toegeluisterd.

— Dat moogt gij wel zeggen, mijnheer — want ik kan niet inzien op welke wijze ik thans zal kunnen ontdekken wie mijn vader is. En al ontdekte ik het, hoe kan ik nu bewijzen dat ik zijn zoon ben, nu mij de papieren weer zijn ontstolen. Ik heb geen getuigen, de eenige getuige is dood!

— Er moeten er nog meer zijn! hernam Lord Aberdeen. Bijvoorbeeld de directeur van den circus, die u als jongen bij zich heeft genomen!

—En gelooft gij dat hij dat ooit zal bekennen, Mylord! riep Armand uit. Dan zou hij zich immers aan de zwaarste straf blootstellen.

— Dat is niet zoo zeker! Integendeel, ik acht het zeer waarschijnlijk, dat uw neef hem uw waren naam heeft verzwegen! Hoe was uw naam in het gewone leven?

— Armand Porter!

— Kwam die naam ook in een van de papieren voor?

— Ja, dat staat vast. Dat herinner ik mij zeer goed!

— Hoe was de naam van den circusdirecteur?

— Ik meen mij te herinneren dat die Urbino luidde — Luigi Urbino!

— Maar hebt gij den naam van uw neef in die documenten niet kunnen vinden?

— Er was een klein stuk van een vloeiblad bij, waarop, natuurlijk in spiegelschrift, een ge-

deelte van een brief was te lezen, met een handteekening, waarvan drie letters ongeveer te herkennen waren. De M van de voornaam — een hoofdletter H en de G op het eind van den naam!

— Nu, het is niet veel, maar het is in ieder geval iets! zeide Lord Aberdeen. Hoe luidt de naam van de stad waar het geschiedde?

— Ik moet indertijd te Leeds aan Urbino verkocht zijn. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen, dat mijn ouders daar juist gewoond moeten hebben. Urbino kan zeer goed met zijn circus te Leeds zijn geweest en mijn neef kan met mij uit een andere plaats daarheen zijn gereisd!

— Uw opmerking getuigt van doorzicht, mijnheer Armand! Alles wel beschouwd is dat laatste zelfs waarschijnlijk! Het zal het onderzoek zeker niet vergemakkelijken, maar wij moeten toch trachten dit te ontdekken! Vertel mij nu nog eens — kunt gij u misschien nog herinneren, hoe gij van het circus van Urbino bent overgegaan naar dat van Sarasata?

— Dat is nauwelijks drie jaar geleden en ik herinner mij dat natuurlijk uitstekend! antwoordde de jonge acrobaat. De zaak was, dat het leven daar onduldbaar voor mij werd, omdat ik het ongeluk had, nota bene als knaap van zeventien jaar, in den smaak te vallen van de vrouw van den circusdirecteur, een dikke matrone, die des avonds aan de kas zat en vroeger had koord gedanst. Urbino was, hoe vreemd het ook moge klinken, dol verliefd op dezen vleeschberg en jaloersch als een tijger. En toen ik gelegenheid kreeg, bij Sarasata te komen, greep ik die met beide handen aan.

— En liet de ander u rustig gaan?

— Onder normale omstandigheden zou hij dat zeker niet gedaan hebben. Maar ik ben er van overtuigd dat hij nu het oogenblik van mijn vertrek gezegend heeft! Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat er niet de minste aanleiding voor bestond, want madame Urbino was mij onverschilliger dan de bank, waarop zij 's avonds troonde.

— Maar hebt gij daar dan nooit naar uw ouders gevraagd?

— Wel, Urbino heeft zich langen tijd voor mijn vader uitgegeven — tot die krankzinnige jalouzie van hem mij de oogen opende. Al was ik jong, ik begreep natuurlijk zeer goed, dat mijn eigen moeder en vader niet op zulk een wijze tegen mij zouden optreden. Trouwens, in zijn bui van woede maakte Urbino er ook volstrekt geen geheim van, dat ik een vondeling was! Hier bij Sarasata heb ik Lucie gevonden toen nog weinig meer dan een kind. Wij sloten vriendschap, zij leerde juist op het koord dansen en spoedig traden wij samen op!

— Weet het meisje, wat misschien uw toekomst zal zijn?

— Ik heb nog geen gelegenheid gehad haar dit mede te deelen. Die onverhoedsche diefstal van mijn papieren had mij geheel en al in de war gebracht!

— Dan zou ik u den raad willen geven, er voorloopig ook nog niet met haar over te spreken. Gij kunt dat later nog altijd doen, als wij uw vader voor u hebben gevonden!

— Gelooft gij dat dit mogelijk zal zijn, Mylord? vroeg Armand gretig.

— Het is mogelijk — maar het zal misschien tamelijk moeilijk zijn! Niet zoozeer wellicht om uw vader te ontdekken, als wel om hem u als zijn zoon te laten erkennen! Want gij hebt het zelf reeds gezegd — gij hebt geen getuigen! Hebt gij misschien eenig merk op het lichaam, dat als herkenningteeken zal kunnen strekken en dat wij zouden kunnen aanduiden in de advertenties in dertig of veertig van de grootste Engelsche bladen in die buurt?

— Ik heb een klein litteeken op den wreef van mijn linkervoet — maar ik kan mij volstrekt niet herinneren, bij welke gelegenheid ik dit gekregen heb. Het kan evengoed op mijn tweede als op mijn zevende jaar geweest zijn!

— Mijnheer Armand, mijnheer Brand en ik zullen voor u doen wat wij maar eenigszins kunnen doen! hernam Lord Aberdeen na eenige oogenblikken. Ik wil u niet verhelen, dat wij weinig aanknoopingspunten hebben, maar wij zullen beginnen met de advertentie te plaatsen, en er zullen toch zeker zelfs hier in Engeland niet zooveel lieden van adel zijn, die in de omgeving van Leeds vijftien jaar geleden een zoon verloren hebben!

Lord Aberdeen had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en stelde den jongen acrobaat zijn visitekaartje ter hand met de woorden: Dit is mijn naam, mijn adres staat er bij. Daar kunt gij mij steeds vinden. Ben ik er niet, dan zal mijn secretaris Brand u te woord staan. Ik hoop u reeds over een paar dagen iets te kunnen mededeelen. Blijft Sarasata nog eenigen tijd staan?

— Nog minstens elf dagen!

— Ik hoop dat dat ruimschoots voldoende zal zijn! En nu, mijnheer Armand, geef mij de hand! Ik heb, zoodra ik u zag, gemeend, dat gij waarschijnlijk wel voor iets beters dan voor circusacrobaat in de wieg waart gelegd, zonder dat ik hiermede iets kwaads wil zeggen van de artisten, waaronder heel veel brave kerels schuilen.

Armand had het kaartje aangenomen en zeide nu:

— Mylord — ik weet niet hoe ik u mijn dank moet betuigen. Ik ben u volkomen vreemd en

toch stelt gij zooveel belang in mij alsof gij mij jaren kendet!

— Laten wij er niet over spreken, mijn waarde! hernam Lord Aberdeen glimlachend. Het toeval heeft gewild dat ik wat meer geld heb dan gij — het is dus zeer eenvoudig dat ik u ter hulp kom. Wij zullen dus afspreken, dat gij overmorgen — neen, dat is wel wat al te vroeg, dat gij over vier dagen, dus Donderdag des morgens om elf uur aan mijn huis komt. Misschien hebben de advertenties dan reeds resultaat opgeleverd. Zoo niet — dan zullen wij andere middelen in het werk stellen. Tot ziens!

Lord Aberdeen en Charles Brand staken Armand de hand toe en verlieten toen de tent weder.

Toen zij weder in de frissche lucht stonden, haalde Lord Aberdeen diep adem en zei:

— Die lucht daar binnen en naast de stallen is verstikkend. Wel Brand — dat denk je van deze zaak?

— Ik denk dat zij belangwekkend genoeg is — en dat zij spoedig beslist zal zijn!

— Waarom denk je dat?

—Wel, Edward er zal natuurlijk spoedig genoeg op die advertentie geantwoord worden!

— Dat is nog niet zoo zeker! Bedenk dat dit alles vijftien of zestien jaren geleden is en dat er heel wat in dien tijd kan zijn gebeurd. Om het meest voor de hand liggende te noemen — de ouders kunnen zich zeer goed buitenlands gevestigd hebben — maar hoe het ook zij, ik geloof dat wij hier een belangrijk geval te behandelen hebben. Ik weet het niet zeker of Lord Aberdeen wel altijd dezelfde kan blijven en misschien niet eens plaats zal moeten maken voor John Raffles, den vijand van Scotland Yard!

De groote Avonturier — wat hij was het, die de laatste oogenblikken van den ongelukkigen clown had bijgewoond en zijn hulp aan Armand Porter had aangeboden — bleef een oogenblik zwijgend voortloopen en begon toen verder:

— Het staat natuurlijk als een paal boven water, dat de jonge man bespied is en zeer waarschijnlijk voor het eerst, toen hij het gesprek had met Dario. Dat gesprek moet ook zijn afgeluisterd door den geheimzinnigen dief, die daarna de papieren heeft gestolen.

— Maar ik vraag mij af met welke reden? Wat kan hij met die papieren uitvoeren? Wat doet hij ermee?

— Nu, hij wil er misschien hetzelfde mede doen wat Dario oorspronkelijk voornemens was. Hij wil dien neef het vuur na aan de schenen leggen en hem geld afpersen, onder de bedreiging, dat hij anders alles aan het licht zal brengen!

— Hoe kan dat, als er van den naam van dien neef maar twee letters bekend zijn?

— Drie!

— Mijnentwege! Dat is toch niet voldoende, om in een land als het onze een man op te sporen?

— Misschien! Het wordt echter gemakkelijker als die man de neef is van iemand, die waarschijnlijk niet heel ver van Leeds zal afwonen en aan wien vijftien jaar geleden een kleine jongen ontroofd werd. Zou de dief niet kunnen slagen, waar wij zelven het hopen te doen? Maar kom nu spoedig mede, wij zullen een advertentie opstellen.

Raffles woonde sedert een aantal jaren onder den naam van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street en zijn auto, bestuurd door den reusachtigen chauffeur James Henderson, had bijna een uur noodig, om dien afstand af te leggen.

Toen zij het kleine, fraaie woonhuis bijna bereikt hadden, zeide Raffles:

— Ik heb er nu toch geen spijt van, dat ik eens naar dat circus ben gegaan, al ligt het wat ver af! Ik geloof waarlijk, dat wij een belangwekkenden tijd tegemoet gaan.

HOOFDSTUK V.

DE LIEFDE VAN LUCIE.

Er waren drie dagen verloopen sedert het voorgevallene in het circus van Sarasata.

Het was ongeveer half tien in den morgen en er werd druk gerepeteerd.

In de arena werd bijna ieder beschikbaar plekje in beslag genomen.

Hier was een jongleur aan het instudeeren van een nieuwen truc, daar oefende een clown zich in het maken van salto's, ginder liep een kleine jongen van nauwelijks tien jaar op de handen en hij zorgde wel, dat hij het zoo goed mogelijk deed, want een man met een barsch gelaat stond in zijn hemdsmouwen met een korte zweep toe te zien.

Ook Lucie en Armand hadden zooeven een nieuwen toer geoefend, die vrij gevaarlijk was, maar thans op slechts een paar meter van den grond en zonder net.

Maar eensklaps werd er iets geschreeuwd en allen moesten de arena verlaten, waar aanstonds het hek zou worden neergezet, de temmer Drago, een Griek van geboorte, een ware hercules, ging met zijn leeuwen repeteeren. In de breede gang achter de gordijnen klonk reeds het gerol van de wagens, waarop de koeien stonden, die tot vlak voor de arena werden geduwd, alsook het doffe gebrul van de leeuwen, ontevreden dat zij uit hun rust werden opgeschrikt.

Drago verscheen reeds en hij zag er weinig heldhaftig uit, in zijn lange stofjas en zijn geruite pet op.

Maar de zweep van staaldraad was dezelfde van 's avonds, dat wisten de leeuwen maar al te goed.

In de breede gang gaf Bertini zijn bevelen.

Ook hij liep in zijn hemdsmouwen, want het was zeer warm dien dag.

Die warmte scheen ook de leeuwen onrustig te hebben gemaakt, want hun gebrul klonk anders dan gewoonlijk, dreigender en doffer.

Toen Bertini langs een van de kooien liep, sprong plotseling een groote leeuw naar voren en stak zijn geweldige klauw tusschen de tralies door, om naar den man te slaan.

De geheele wagen schommelde onder het gewicht van zijn lichaam, dat hij met kracht tegen de tralies duwde.

Onwillekeurig was Bertini achteruit gesprongen om zich buiten het bereik van de klauwen te stellen en zijn gelaat zag bleek, toen hij met een spottende grijns uitriep:

— Wat is dat, Brutus? Heb ik het bij je verkorven? Pas op, jij kreng, of ik zal je wel eens anders leeren!

Hij greep een ijzeren staaf, die in een hoek van den breeden doorgang stond en kwam er sarrend mee op den leeuw toe, die hem met zijn groenflonkerende oogen aanstaarde, de tanden ontbloot, met half gedoken kop.

Maar Drago kwam aanloopen en duwde den stalmeester ruw terzijde met zijn geweldige hand, terwijl hij uitriep:

— Ben je gek geworden, Bertini? Weg die stang, kerel, of ik sla hem op je hersens krom. Zie je niet dat Brutus je lucht niet kan verdragen? Ik kan mij niet begrijpen wat het beest tegen je heeft, voor ieder ander is hij een lam.

En onbevreesd stak de temmer den arm door de tralies en krauwde den leeuw over zijn kop, die zich schrap zette als een reusachtige kat en zich aanhalig tegen de tralies schurkte.

Maar nauwelijks kwam de stalmeester weder een stap in zijn richting of Brutus sprong weder tegen de tralies op en liet een woedend gebrul hooren.

— Nu, ik heb je maar een ding te raden, Bertini en dat is, dat je het dier niet sart als ik in de buurt ben, want bij mijn ziel, ik stop je bij hem en dan moeten jullie het maar samen uitvechten. Je hebt hem bepaald geplaagd, je hebt van die judasstreken, daarom is het dier zoo woedend tegen je! En maak nu wat voort, ik heb een afspraak met een dame uit de groote wereld, als je dat maar weet!

Bertini zeide niets, wierp den dierentemmer alleen een woedenden blik toe en ging verder.

Hij begaf zich naar de ruimte, waar zich de kleedkamers bevonden, en in de schemerachtig donkere gang, die langs de kleine hokjes voerde, trof hij Lucie aan.

Hij vatte haar bij den pols, met vertrokken gelaat, en fluisterde op heeschen toon:

— Tref ik je eindelijk eens alleen, lieverdje? Ben je nog altijd zoo koppig? Wil je niets van mij weten? Kom — het oogenblik is nu gunstig om mij een kusje te geven. Niemand ziet het —

zeg maar, dat ik je niet heelemaal onverschillig ben!

Hij had ook de andere hand van het meisje gegrepen en trachtte haar naar zich toe te trekken.

Bleek en zwijgend worstelde het jonge meisje om zich uit zijn greep te bevrijden. Maar haar tegenstand prikkelde den ellendeling nog des te meer en hij siste:

— Waarom luister je niet naar me? Ik zou je zoo liefhebben! Ik verzeker je, dat menige vrouw hier bij het gezelschap zich vereerd zou gevoelen, als de stalmeester Bertini zijn blikken op haar zou werpen!

— Laat me dadelijk los! beval het jonge meisje met vaste stem, terwijl zij den stalmeester onverschrokken aanzag. Je weet hoe ik over je denk, Bertini! Ik veracht je — en je hebt van mij niets te verwachten!

— Dat zullen wij toch eens zien! riep Bertini uit, schor van woede over de beleediging, die hem zooeven was toegevoegd.

Hij liet de eene hand van het meisje los en sloeg zijn arm om haar middel.

Op dat tijdstip waren bijna alle artisten, die gekomen waren om te repeteeren, in de arena en het was zeer stil op die plek van de reusachtige tent.

Bertini had het meisje van den grond gelicht en trachtte haar in zijn armen weg te dragen.

Nog altijd zonder een kreet te slaken, verzette Lucie zich uit alle macht.

Toen klonken er haastige voetstappen en een jeugdige stem riep:

— Lucie — waar ben je toch?

En nu eerst riep het jonge meisje:

— Armand — kom me te hulp!

De voetstappen verhaastten zich en Bertini liet het meisje los, met fonkelende oogen, lijkbleek van woede over deze nieuwe stoornis.

— Welzoo — roept je hem al ter hulp? Ik geloof wel dat ik weet hoe de zaken staan. Maar pas op — meer heb ik je niet te zeggen!

— Neem die bedreiging dadelijk weer terug, schurk, of ik sla je neer als een hond! liet de rustige stem van Armand zich hooren, die nu vlak voor den stalmeester stond.

Zonder een enkel woord te zeggen, wierp Bertini zich op den jongen acrobaat. Hij was een krachtig gebouwd man en bezield door een wraakzucht, die zijn spierkracht verdubbelde — en toch was hij niet opgewassen tegen Porter, een knaap nog bijna, lenig als een riet en van een wonderbaarlijke vlugheid.

Hij dook snel als de gedachte, zoodat de handen van Bertini in het ledige grepen, en toen hij zich weer oprichtte, waren zijn vuisten geballd, zijn armen gestrekt.

En blindelings liep Bertini tegen een van die vuisten aan.

De handen van den jongen acrobaat waren sterk en hard geworden door het herhaaldelijk omklemmen van den zwaren balanceerstok, en toen de vuist de kaak van den ander trof, kon het gevecht gereedelijk als geëindigd worden beschouwd.

Bertini tolde als een dronken man even heen en weer en viel toen om, waarbij hij met het hoofd tegen de deur van een der kleedkamertjes bonsde.

Lucie had zich bevend tegen Armand gedrongen, die beschermend zijn arm om haar schouders sloeg en haar met zich meevoerde.

En aan het einde van de gang gekomen, stond het meisje stil, keek Armand een oogenblik aan met oogen, waarin tranen waren gekomen, en zeide toen:

— Armand — je gaat aanstonds naar Lord Aberdeen, nietwaar, om den uitslag te vernemen van zijn bemoeiingen?

— Ja, Lucie — en ik behoef je zeker niet te zeggen met hoe groot ongeduld ik dien uitslag verwacht.

Lucie boog het hoofd en een siddering doorliep haar lichaam, toen zij op zachten toon hernam:

— Armand — ik — ik zou je nu gaarne dadelijk even willen spreken — ergens waar wij niet gestoord worden!

— Nu op dit oogenblik? vroeg Armand verbaasd. Wat kun je me te zeggen hebben, kindje?

— Ik — ik heb je een bekentenis te doen, Armand! antwoordde Lucie, bijna toonloos. Ik heb mij heel slecht tegenover je gedragen, maar — ik geloof dat iedere andere vrouw in mijn plaats precies hetzelfde zou hebben gedaan. Ik weet zeker, dat je me zult minachten, na mijn bekentenis — en het heeft mij vreeselijke zelfoverwinning gekomst, om mijn besluit te nemen, maar ik voel dat ik nu niet langer zwijgen mag.

Armand, zeer verrast door den toon, waarop Lucie dit alles gezegd had, nam haar snel mede, voerde haar buiten de tent en zocht buiten den kring van woonwagens een plekje op, waar zij onmogelijk zouden kunnen worden gestoord.

Het was een plantsoen in aanleg, waar het struikgewas reeds weelderig opschoot en daar namen beide op een van de banken plaats, die langs een smallen weg geplaatst waren.

— En nu die zwaarwichtige bekentenis, kleintje! Die wel niet van zooveel gewicht zal zijn, als jij het je verbeeldt! begon Armand glimlachend, de kleine hand van zijn kameraadje in de zijne nemend.

— Denk dat niet, Armand — neen, denkt dat niet! riep Lucie uit, terwijl zij haar groote verschrikte oogen met een smeekende uitdrukking op het gelaat van den jongen man vestigde. Ik geloof niet dat ik zwaar misdaan heb, maar ik deed het uit....

Zij voltooide den zin niet, maar boog het hoofd en een vlammende blos kleurde de wangen, die zooeven nog zoo bleek waren.

Toen vervolgde zij, den starenden blik gevestigd op het versche grind van het pad:

— Je hebt mij eergisteren toevertrouwd, welk een groote verandering in je leven was gekomen, Armand, en daar was ik trotsch op, want je zei me dat ik de eenige was, die er iets van wist, behalve die vriendelijke heer, die je zijn hulp had aangeboden — Lord Aberdeen. Ik heb je toen niet laten bemerken, hoezeer mij die mededeelig heeft getroffen; maar voor ik verder ga — wil je me zeggen wat je nu voornemens bent?

— Maar Lucie — er staat mij toch slechts een weg open! antwoordde Armand. Natuurlijk zal ik alles in het werk stellen, om mijn vader terug te vinden. Daarom heb ik ook gretig de hulp van Lord Aberdeen aanvaard! Want hij is rijk, hij beschikt over heel veel relaties en wat ben ik? Een arme kunstenmaker, met veertig of vijftig pond Sterling op de spaarbank en anders niets! Ik alleen zou de grootste moeite hebben gehad, iets te bereiken — maar Lord Aberdeen is zoo rijk, dat hij mij gemakkelijk kan bijstaan! Van dit oogenblik af aan ken ik dus slechts een doel — ik wil mijn rang in de maatschappij hernemen, waarop ik recht heb.

Lucie was weder zeer bleek geworden.

Nauwelijks hoorbaar was haar stem, toen zij met gebogen hoofd hernam:

— Ik had het niet behoeven te vragen! Ik wist het wel! Hoe was het ook anders mogelijk! Van het eerste oogenblik af dat ik je zag, drie jaar geleden, toen ik zelf nog een dom kind was, begreep ik wel, dat jij niet bij ons behoorde! Jij was zoo teruggetrokken, zoo fijn, zoo echt hoffelijk tegenover de dames — zoo beschaafd. Later hoorde ik pas, dat je er als knaap op had aangedrongen, behoorlijk te worden onderwezen....

— O, wat dat betreft — ik ben nog een domoor! Ik weet nog lang niet genoeg! Maar als ik eenmaal mijn vader heb teruggevonden, als ik over geld kan beschikken, dan zal ik dit alles inhalen! riep Armand met schitterende oogen uit.

— Ja, zoo moest het komen! hernam Lucie, terwijl zij zachtjes het hoofd schudde. Je gaat mij nu verlaten — nadat je van mij eerst een heel ander mensch hebt gemaakt. Ik was dom — even dom en onbeschaafd als de meeste circusartisten, maar jij hebt met onuitputtelijk geduld voor leermeester gespeeld, je hebt je mijn lot aangetrokken, je hebt mij tot je opgeheven! Zonder jou zou ik altijd een onbeteekenend, ijdel circus-kind zijn gebleven, zonder een greintje beschaving en alleen verzot op succes. Maar in alle vreemde steden waar wij kwamen, heb jij me meegenomen en mij de prachtige dingen laten zien die daar waren, terwijl de anderen in de wijnhuizen en kroegen zaten, kaart speelden en dronken! Nooit, nooit zal ik dat vergeten.

— Het was een heerlijk werk voor me, Lucie, zeide de jonge man zachtjes, terwijl hij de kleine stevige hand van het jonge meisje streelde.

— Was het dat werkelijk? vroeg Lucie haastig, terwijl ze hem aanzag. Wat maak je me gelukkig, door dat te zeggen! Maar — je maakt het mij ook zoo veel moeilijker, om mijn bekentenis te doen! En ik weet nog niet, of ik er wel goed aan doe, nu alle banden tusschen ons te verbreken!

— Vooruit meisje — niet geaarzeld. Als je iets hebt op te biechten, dan mag je dit niet voor je houden! Je hebt mij zooeven je leermeester genoemd — dan moet ik je ook geleerd hebben dat onbeperkte oprechtheid tusschen vrienden altijd het beste is! Vooruit dus!

Lucie deed een uiterste poging om zich tot kalmte te dwingen en begon toen:

— Armand — toen je mij eergisteren dat van de papieren en van je afkomst mededeelde — toen zei je mij niets nieuws! Ik wist het!

De jonge man liet de kleine hand los, schoof wat van het jonge meisje terug, keek haar ongeloovig aan en herhaalde langzaam:

— Je wist het?

— Ik wist het — of ik had althans zoogoed als zekerheid! Eens op een avond nu bijna een jaar geleden, beluisterde ik Dario, die weer beschonken was en die, zich geheel alleen wanend, een van die dronkemans alleenspraken hield, die jij ook van hem kent. In het eerst dacht ik dat hij maar wat onzin vertelde, maar toen jouw naam werd genoemd, Armand, toen werd ik nieuwsgierig, ik sloop naderbij en ik kon hem bespieden door het sleutelgat van de deur.

Het jonge meisje wachtte een oogenblik, sloot de oogen en ging toen voort, met een smartelijken trek op het bleeke gelaat:

— Hij zat aan een tafel en had juist van zijn bloote borst een kleine, smoezelige portefeuille genomen en daaruit eenige papieren gehaald, die hij begon door te lezen. En ondertusschen moppelde hij steeds voor zich heen — en tien minuten later begreep ik alles!

— En — noemde Dario namen? vroeg Porter ademloos.

— Hij sprak alleen van Armand — en ik meen van — van een zekeren Hasting — een neef van je!

— Hasting — dat moet de naam geweest zijn, die onder dat briefje stond, in spiegelschrift afgedrukt op het vloeiblad! riep Armand uit, aan de grootste opwinding ten prooi.

Maar eensklaps veranderde de uitdrukking van zijn gelaat.

Hij greep opnieuw de hand van Lucie, schudde haar heen en weer en riep toen uit:

— Je hebt het geweten — en je hebt gezwegen? Je hebt het geweten en je hebt mij onthouden, wat mij rechtens toekomt? Je hebt al die maanden gezwegen en mij laten wroeten in dit ellendige circusleven, terwijl je wist dat rijkdom en geluk mij wachtten, dat er een vrouw en een man op de wereld waren, die leden door het verlies van een eenig kind? Je hebt mij alle avonden een levensgevaarlijk beroep laten uitoefenen, waaraan ik dadelijk een einde had kunnen maken? Je wist — en toch zweeg je?

— Ik zweeg, Armand — omdat ik wist dat dan alles uit zou zijn! antwoordde Lucie op droeven toon. Je zoudt heengaan — je zoudt rijk worden — ik zou je nooit meer terugzien! En dat denkbeeld — dat kon ik niet verdragen! Ik — och Armand, waarom dwing je mij dit te zeggen! Heb je dan nog niets begrepen? Ben ik je dan altijd zoo onverschillig geweest? Heb je niet eens op mij gelet — niet voldoende althans, om als iets zeker te weten, dat ik je meer dan mijn leven liefhad? Waarom zou ik er nu niet voor uitkomen — nu je voor altijd van mij heen gaat? Het is immers geen schande, iemand als jij bent, lief te hebben?

Armand was opgestaan.

Hij was op zijn beurt zeer bleek geworden en zijn stem had een harden klank, toen hij zeide:

— Lucie — het is me op dit oogenblik niet geheel duidelijk, wat er in mij omgaat, maar ik voel dat je niet goed hebt gehandeld! Je weet niet wat het voor mij beteekent, in de beschaafde wereld te kunnen terugkeeren! Rijkdommen als zoodanig zijn mij onverschillig, maar zij kunnen mij in staat stellen al datgeen te doen en te bereiken, waarnaar ik zoo vaak in stilte verlangd heb! Dat heb jij mij willens en wetens onthouden! Zeg mij eens eerlijk, zonder omwegen, zou je gesproken hebben, als niet bij toeval de ongelukkige Dario op dien avond doodelijk gewond was geworden, toen hij mij het geheim van mijn geboorte onthulde?

Lucie boog diep het hoofd, zoodat haar bleek gelaat bijna geheel verborgen was en als een snik kwam het over haar lippen:

— Je moogt mij er om minachten — maar ik zal je de waarheid zeggen! Ik zou gezwegen hebben, mijn heele leven lang! Ik zou geweten hebben dat ik slecht deed, maar ik zou er niets aan hebben kunnen doen. Als je een vrouw was zou je mij misschien beter begrijpen. Wij zijn tot laagheden in staat, om den man te behouden, dien wij liefhebben. Kun je niet 'n beetje medelijden met mij hebben, kun je mij niet vergeven, nu je wel voor altijd van mij zult heengaan. Misschien heeft Lord Aberdeen al een gunstig antwoord voor je, misschien hoor je vandaag, over een uur, den naam van je vader! Dan breekt voor jou een tijdperk van geluk aan en ik blijf alleen achter, te midden van menschen, die mij onverschillig zijn, zonder ouders, geheel alleen.

Zij had een bevend handje uitgestoken naar den jongen man, die met afgewend gelaat naast haar stond en trachtte zijn gebalde vuist te vatten.

Maar langzaam maakte hij die hand los en zeide:

— Ik moet over dat alles denken, Lucie! Laat mij nu, ik minacht je niet, maar je hebt mij veel verdriet gedaan. Ik had dit niet van je gedacht! Het was je plicht geweest, mij dadelijk op de hoogte te stellen, ondanks alles.

— Ik kan wel zien, Armand, dat jij nog niet oprecht hebt liefgehad! hernam Lucie met een bitter lachje.

Zij was opgestaan en eensklaps sloeg zij haar armen om den hals van den jongen man, kuste hem hartstochtelijk en snelde toen weg, bijna verblind door de tranen, die haar uit de oogen stroomden.

HOOFDSTUK VI.

ONDERZOEKINGEN.

Ongeveer twee uur later belde Armand aan de deur van het kleine maar fraaie huis, hetwelk Raffles in de Cromwell Street bewoonde.

Een gebogen bediende, met reeds sneeuwwit haar, de oude Gaston, opende de deur. Armand noemde zijn naam en Gaston liet hem dadelijk in de groote ontvangkamer, waar hij hem in de grootste spanning achter liet.

Eenige minuten later trad Raffles binnen.

Hij had een groot pak bladen in de hand.

Hij kwam aanstonds op den jongen man toe en reikte hem de hand.

Zijn gelaat stond ernstig en als bij ingeving begreep Armand, dat de eerste pogingen van zijn beschermer mislukt waren.

Raffles wees den jongen man een stoel aan en begon, terwijl hij op den stapel kranten wees:

— Mijn waarde Armand, ik moet je tot mijn leedwezen slechte berichten geven. In deze bladen staat de advertentie, waarvan wij zooveel hoopte.

Raffles nam het bovenste blad, de „Evening News" van den stapel, vouwde het open, zocht even en las toen voor:

Oproeping!

Zij, die inlichtingen meenen te kunnen geven omtrent een vermisten knaap, die vijftien jaar geleden aan zijn ouders ontroofd werd in de omgeving van de stad Leeds, worden verzocht, zich tegen een hooge belooning aan te melden bij Lord William Aberdeen, Cromwell Street, Londen.

De vermiste knaap had blauwe oogen en dik blond haar, een regelmatig gezicht en een klein litteeken op de wreef van den linkervoet.

Raffles liet het blad zakken, keek Armand even aan en zeide toen:

— Die advertentie heeft in dertig verschillende bladen gestaan, waarvan vier Londensche en de rest Provinciale waren. Zij werd drie dagen geleden geplaatst en ik heb tot op dit tijdstip nog niets vernomen.

— Dat spijt mij meer dan ik u zeggen kan, Mylord! zeide Armand op zachten toon. Intusschen ben ik u namelijk toch denzelfden dank verplicht, alsof gij mij reeds aan mijn vader had teruggegeven!

— Maar mijn waarde Armand, je spreekt alsof mijn bemoeiingen hiermede reeds geëindigd zijn! riep Raffles uit. Het circus van Sarasata blijft immers nog een week hier?

— Nog acht dagen!

— Hoe lang loopt uw contract?

— O, dat moet ik pas over zeven maanden weder vernieuwen!

— Zoudt gij niet liever het circus vaarwel zeggen?

— Als het kon, reeds morgen!

— Waarom doet gij het dan niet?

— Omdat mijn contract mij bindt!

— Mag ik vragen of gij een hooge gage verdient?

— Een pond per avond!

Raffles kon een kreet van verbazing nauwelijks bedwingen en riep uit:

— Voor een pond hebt gij iederen avond uw leven in de waagschaal moeten stellen?

— Alleen het laatste jaar, Mylord, toen ik wat meer naam begon te krijgen! antwoordde Armand glimlachend. Tevoren verdiende ik maar een half pond!

— Dan is het wel te begrijpen, dat gij daar niet veel van hebt kunnen overleggen! hernam Raffles hoofdschuddend. Moest gij de kosten van uw beroep zelf dragen?

— Dat spreekt vanzelf, Mylord! Ik moest zorgen voor den staalkabel, en die is zoo duur, dat ik hem nog niet eens geheel heb afbetaald, voor het rijwiel, dat gebruikt wordt, voor de balanceerstokken, voor de platforms! Natuurlijk ook voor onze costumes, die zelden langer meegaan dan een maand of drie. Alleen het net en de touwladders worden door het circus geleverd — en ik denk alleen, omdat de directeuren daartoe verplicht zijn!

— Maar als gij zoo weinig verdient, dan kan de boete onmogelijk zeer hoog zijn, die gij verspeelt als gij tusschentijds uw contract verbreekt. Ik meen dat gij dit „dédit" noemt!

— Het dédit staat gelijk met de helft van mijn gage over een jaar, Mylord!

— Nu, dan is de zaak afgedaan! hernam Raffles. Ik zal het dédit voor u betalen — dan kunt gij mij des te beter helpen, uw vader terug

te vinden. Staat u dat aan? O, ik denk er niet aan uw trots te krenken! Gij kunt mij het geld later, als gij daarop staat, teruggeven!

— Dat is het niet, Mylord! antwoordde de jonge acrobaat verlegen. Ik ben u heel dankbaar voor uw aanbod en ik zou het ook zeker aannemen, als ik alleen was! Maar een klein, lief meisje is van mij afhankelijk! Wat moet zij beginnen, als ik haar plotseling in den steek laat? Geloof niet, dat het voor ons, acrobaten, zoo gemakkelijk is, binnen korten tijd een partner te vinden! Er verloopen soms vele weken, alvorens men met elkander de toeren heeft ingestudeerd en in die weken verdient men natuurlijk niets. Ik geloof dat Sarasata geen oogenblik zal aarzelen, mijn kleine vriendin weg te zenden, zoodra het hem belieft, indien er niet spoedig een ander in mijn plaats te vinden is. En om zulk een zwaar nummer geheel alleen uit voeren, daaraan valt voor een meisje van zeventien jaar, een kind nog bijna, niet te denken. Vaak heb ik voor haar gebeefd, als zij daar met haar kleine voetjes voorschreed over den kabel!

— Gij moogt uw kleine vriendin zeker graag lijden? vroeg Raffles glimlachend.

De jonge man scheen een oogenblik verlegen te worden en antwoordde toen met een lachje:

— Ik heb haar altijd als een zusje van mij beschouwd, Mylord!

— Gelooft gij dat gij haar erg zoudt missen?

— Eerlijk gezegd — daaraan heb ik nog niet ernstig gedacht! antwoordde Armand peinzend. Ik geloof het haast wel!

— En zij? Zal zij u zonder meer laten gaan, zonder een poging te doen, u te weerhouden? vroeg Raffles, terwijl hij Armand aandachtig aankeek.

Deze boog het hoofd en antwoordde tenslotte zachtjes:

— Zij heeft mij lief, Mylord!

— Eigenlijk gezegd verwondert mij dat niet! hernam Raffles glimlachend.

Maar zijn gelaat werd ernstiger, toen hij vervolgde:

— Dan is het niet onmogelijk, mijn jongen, dat hetgeen u gelukkig zal maken, haar diep rampzalig maakt!

— Dat moet ik wel vreezen, Mylord! zeide Armand zacht. Wat denkt gij — zou ik daarom mijn plannen moeten opgeven om mijn ouders terug te vinden?

— Dat moogt gij in geen geval doen! antwoordde Raffles levendig. Misschien — als gij een verloopen sujet waart, een nietswaardige knaap, die zijn ouders slechts schande zou kunnen doen — ware het wellicht beter, uw vader en uw moeder onkundig te laten van het feit, dat gij hervonden waart. Maar gij zijt een edelman in hart en nieren, ondanks uw beroep, en wie kan zeggen, door welk lijden uw ouders nog steeds terneergedrukt zijn! En daarom — ondanks alles moet gij uw rang in de maatschappij hernemen, die u door een ellendeling ontstolen is. Wat het meisje aangaat — dit zijn hartszaken en ik geloof dat het beter is, als geen derde zich daarmede bemoeit! Maar nu moeten wij eens spreken over hetgeen wij doen zullen. Natuurlijk geef ik mijn pogingen niet op. Wij zullen nog eenige dagen wachten en dan zullen wij de advertenties nogmaals plaatsen — maar nu in de groote buitenlandsche bladen want dan is het zoo goed als zeker, dat uw ouders het land verlaten hebben!

— Zouden wij niet kunnen trachten, Mylord den circusdirecteur, Urbino terug te vinden, die mij indertijd bij zich heeft genomen. Toen ik hem verliet, drie jaar geleden, stond hij met zijn circus in Madrid!

— Natuurlijk zullen wij in die richting ook een onderzoek doen, Armand, maar wat kan het ons eigenlijk helpen, als wij dien man terug vonden? Hij zou ons hoogstens den naam van uw neef kunnen noemen — en het is niet zeker of hij dat wel zal doen, uit vrees misschien, dat hij met de justitie in aanraking zou komen.

— Maar ik ken den naam van mijn neef, Mylord! riep Armand opgewonden uit. Hoe dom van mij, dat ik daar niet dadelijk aan gedacht heb!

— Gij kent dien naam? hernam Raffles verwonderd. Ik meende toch dat er in de papieren....

— In de papieren kwamen slechts een paar letters van dien naam voor! viel Armand hem levendig in de rede.

— Maar wie heeft u dien naam dan medegedeeld?

Armand kreeg een kleur, toen hij na eenige aarzeling zeide:

— Ik weet niet, Mylord, of ik wel het recht heb, u te zeggen, wie mij dien naam noemde! Het zou onkiesch zijn, geloof ik!

— Daaraan moogt gij u niet schuldig maken! hernam Raffles. Zeg mij dan alleen maar of gij gelooft, dat de persoon die u den naam noemde zeker van zijn of haar zaak is!

— O ja, volkomen zeker.

—Dat is voldoende! Hoe luidde de naam?

— Hastings, Mylord!

— En de voorletter was een M.?

—Zoo is het, Mylord!

— Een oogenblikje!

Raffle trad op de middenlamp toe en drukte op een schelknop.

Een oogenblik daarna trad Gaston, de kamerdienaar binnen.

— Gaston, ga eens naar mijnheer Brand, en vraag hem of hij het adresboek van Londen wil meegeven! zeide Raffles.

De oude man knikte en verdween.

— Gelooft gij dat die man zich hier in Londen bevindt, Mylord! vroeg Armand, die ondanks zichzelf verbleekt was.

— Het is inderdaad niet geheel onmogelijk! In ieder geval — waarom zouden wij niet eens de moeite nemen, het adresboek door te bladeren! De Hastings zijn weliswaar vrij talrijk — maar de voorletter helpt ons toch ook op weg!

Op dat oogenblik kwam Gaston met het zware boek terug, dat hij op een tafel nederlegde om vervolgens weer heen te gaan.

Raffles ging haastig op het boek toe, sloeg het open, en begon te zoeken.

Na eenige oogenblikken riep hij uit:

— Ik vind er hier meer dan zeven en twintig! Er zijn er echter maar twee, die alleen een M. voor hun naam hebben. Nu, wij zullen dus weinig moeite hebben, ons te vergewissen of die lieden een neef van u zijn. Gij zelf zoudt den man natuurlijk niet meer herkennen?

— Neen Mylord, daartoe was ik nog te jong.

Raffles noteerde de adressen van de beide Hastings en juist toen hij dat gedaan had, ging de deur open en Gaston trad weder binnen.

— Daar is een vrouw, Mylord, die u wil spreken in verband met de advertentie! zeide hij met zijn zachte stem.

De beide mannen maakten een beweging van verrassing en wisselden een snellen blik met elkander.

Armand was zeer bleek geworden.

— Laat die vrouw onmiddellijk hier komen! beval Raffles haastig.

De oude bediende vertrok en de beide mannen bleven in de grootste spanning wachten.

Even later ging de deur weder open en Gaston liet een eenigszins opzichtig gekleede vrouw binnen, die een jaar of veertig kon zijn, maar blijkbaar alles in het werk stelde, er heel wat jonger uit te zien.

Zij was sterk geschminkt.

En nauwelijks was de deur achter haar gesloten, of Armand riep vol verrassing uit:

— Madame Mazoletti!

— In eigen persoon, kleintje! zeide de vrouw met een lachje, trad op Armand toe en reikte hem de hand.

— Dio, Mio, jongen — wat ben je groot en knap geworden! Ik zou je zeker niet herkend hebben. En het verwondert mij genoeg dat jij het mij doet, ofschoon ik dien bandiet van een Urbino al verliet, toen jij pas zes jaar was en mijn eigen lieven Mazoletti in den steek liet! Maar pardon — ik babbel weer te veel. Ik heb zeker de eer, met Signor Aberdeen te spreken?

— Die ben ik, madame! antwoordde Raffles, die reeds met een stoel gereed stond en dien aan de bezoekster toeschoof. Heb ik mijn bediende goed verstaan, toen hij mij mededeelde, dat gij mij eenige inlichtingen kondt geven betreffende onzen vriend Armand?

— Gij hebt hem goed verstaan, Mylord, maar ik vrees, dat gij uw verwachtingen niet al te hoog zult moeten spannen! De zaak is, dat ik er bij ben geweest, toen Armand gebracht werd en door Urbino in de leer werd genomen, zooals hij ons toen wijsmaakte! Ik was toen eerste danseuse en schoolrijdster bij hem — maar op het platte zadel was ik toch ook goed thuis. nietwaar, Armand? Of herinner je je dat niet meer?

— Zou men zoo iets vergeten, madame? vroeg Armand, die zeer ongeduldig was, maar zich nog genoeg van de circusartiste kon herinneren, om te weten, dat zij vrij lang van stof was. Gij waart een der sterren van het gezelschap!

— Daarvan ben ik ook overtuigd! liet Raffles zich hooren. Wij zeggen dus, madame, dat gij er bij waart, toen Hasting den kleinen knaap bracht.

— Hasting zegt gij? Heette hij Hasting? Non sabo! Het is best mogelijk!

— Weet gij het niet? vroeg Raffles teleurgesteld. Is zijn naam niet genoemd?

— Neen, dat weet ik zeker! Dien wist niemand van ons gezelschap, behalve natuurlijk Urbino. Maar ik zou hem u zeer goed kunnen beschrijven. Het was een zeer groote, magere vent, overdreven netjes gekleed, een Gigolo zeggen wij! Opvallend was zijn rood haar, zijn groote neus en zijn rare oogen, die te dicht bij elkander stonden! Wij hadden toen een snelteekenaar bij ons en die heeft hem voor de grap nog stilletjes uitgeteekend. Het was natuurlijk een caricatuur, maar wij vonden allemaal dat het prachtig geleek. Armand, Santa Madre, wat ben je een mooie jongen geworden!

Dit laatste was gericht tot den jongen acrobaat, die ondanks alles moest glimlachen om dezen naiven uitroep van bewondering.

Maar Raffles dacht aan geheel andere dingen.

Hij stelde zich voor, hoe de man er wel kon hebben uitgezien, die zestien jaar geleden met den vierjarigen Armand aan de hand zijn intrede kwam doen in het circus van Urbino. Hij richtte zich opnieuw tot de artiste met de vraag:

— Had de man soms bijzondere kenteekenen, madame? Bedenk u eens goed! Hebt gij kunnen hooren of hij met een buitenlandsch accent sprak?

— Welneen, hij was een Engelschman, uno puro Inglese!

— Was het roode haar echt, denkt gij?

De vrouw keek Raffles met groote oogen aan en riep toen:

— Als het een pruik is geweest, dan was het een bijzonder goede! Ik heb altijd geloofd dat het er een was.

— Dat is in iedere geval een vingerwijzing! Hoe zijt gij op het denkbeeld gekomen, dat ik in mijn advertentie onzen vriend Armand bedoelde?

— Wel, gij spraakt van een klein litteeken op de linkerwreef! En dat moest ik natuurlijk wel goed weten, want je hoeft er niet meer om te blozen, Armand, maar ik ben het geweest die in den beginne je heele verzorging op mij heb genomen — met het baden incluis! Je was zoo'n alleraardigst ventje, uno bambino piccolo! Het speet mij om jou dat ik er uitliep, maar het ging niet langer! Ik kon dikwijls niet optreden wegens de blauwe striemen op mijn rug, die afkomstig waren van de karwats van dien satan van een Mazoletti en ik liep weg! Toen ben ik getrouwd met Bertini....

— Met Bertini? riep Armand uit, terwijl hij opsprong en de vuisten balde, die schurk — neem mij niet kwalijk, madame Mazoletti, maar....

— O, je moogt het kind gerust bij den naam noemen! riep de schoolrijwster uit. Ik heb hem zelf leeren kennen! Qué bandito! Qué bandito grandissimo! Ik hield het geen vol jaar bij hem uit en ben toe gaan zwerven. En nu, Mylord, gelooft gij dat gij iets aan mijn mededeelingen hebt?

— Om u de waarheid te zeggen, madame, ik had op meer gerekend. Maar toch — het is beter dan niets, en uw beschrijving is duidelijk genoeg! Zeg mij nog slechts, hoe oud die Hasting destijds ongeveer was?

— Hoogstens vijf en twintig jaar, Mylord!

— En rood haar, een groote neus, dicht bijeen staande oogen — welke kleur?

— Moeilijk te zeggen, Mylord! Groengrijs en diep liggend.

— Madame, we zijn u in ieder geval dank verschuldigd. Meer weet gij zeker niet?

— Helaas niet, Mylord! En ik durf bijna geen aanspraak maken op....

— Madame, gij hebt gedaan wat gij kondet en meer kan men niet verlangen! Wilt gij mij veroorloven, u dit weinigje aan te bieden, al ware het slechts bij wijze van souvenir en ter vergoeding van uw moeite? Een vrouw als gij zijt, zullen juweelen zeker niet misstaan, koop er terwille van uw kleinen vriend Armand een en ander voor!

De circus-artiste was opgestaan en deed het bankbiljet, dat Raffles haar had toegestoken behendig in haar tasch glijden, met een lachje van voldoening.

— Grazie, Mylord! zeide zij, terwijl zij al haar witte tanden liet zien. Armand, Mio Caro, ik hoop van ganscher harte, dat je moogt slagen om je ouders terug te vinden! Adio! Mylord, als gij mij soms nog voor het een of ander noodig mocht hebben, als getuige, ik ben veertien dagen in Londen, in het Hypodrome Theater, gedresseerde katten. Ach ja, men moet wat doen om te leven en de beenen zijn niet zoo lenig meer als zestien jaar geleden. Schoolrijden gaat nog, maar het panneau, het platte zadel, helaas, dat is taboe voor me?

Zij had snel een paar woorden op een visitekaartje geschreven, legde het op tafel en ruischte weg.

En toen zij de deur uitkwam, stapte er een man snel in een huurauto, die op een dertigtal meters had staan wachten en nu haastig wegreed.

Het was Bertini, de stalmeester van Sarasata....

HOOFDSTUK VII.

HET MOORDCOMPLOT.

Het circus van Urbino stond juist aan den tegenovergestelden kant van Londen in die kermisdagen.

Voor een reusachtige stad als Londen, wil dat zeggen, dat de bewoners van het centrum van de aanwezigheid van dat circus niet het minste vermoeden hadden en dat het zijn bezoekers hoofdzakelijk moest recruteeren uit de bewoners der Zuidelijke voorsteden.

De tent was veel kleiner dan die van Sarasata en bood plaats aan hoogstens achthonderd bezoekers.

De dieren waren hier in een geheel afzonderlijke tent ondergebracht en de artisten huisden in woonwagens, waar zij zich ook moesten verkleeden.

Het was ongeveer zeven uur in den avond en nog klaarlichte dag, toen een taxi in snelle vaart langs den breeden weg reed, waaraan het circus gelegen was en niet ver van den ingang stilstond.

Er stapte een man uit, in een donkere overjas en een hoed met breeden rand op.

Hij scheen liever niet te worden gezien en daalde haastig den hellenden weg af, die van de hoofdstraat naar het weiland voorde, waarop de circustent was opgeslagen en daar het middelpunt vormde van een ware kermis, met draaimolens, kramen en verschillende tentjes. De man ging echter niet den hoofdingang van de tent binnen, waar de zwaarlijvige bureauliste zooeven in het loket had plaats genomen, maar liep om de groote ronde tent heen, tot hij de achterzijde bereikt had.

Maar eensklaps sprong hij haastig terzijde en verborg zich achter het trapje van een der woonwagens.

De lap, die den ingang naar de tent afsloot, was zooeven terzijde geslagen en er verscheen een heer, goed gekleed, zeer lang en die zich haastig wegspoedde, terwijl Urbino de eigenaar van de tent, hem even nakeek en toen schouderophalend weer naar binnen ging.

Een oogenblik scheen de man achter het trapje in beraad te staan.

Toen verliet hij haastig zijn schuilplaats en begon den deftig gekleeden heer te volgen, op zoodanigen afstand, dat het niet in het oog liep.

Op den straatweg gekomen, volgde de heer dezen omstreeks vijftig meter en ging toen een zijweg in, waaraan een groote ouderwetsche uitspanning gelegen was.

Daar, onder de hoede van een kellner, stond dicht bij het houten hek, dat de uitspanning omgaf, een kleine auto.

De achtervolger had zijn eigen huurauto weder bereikt en kon duidelijk zien wat er voorviel.

De heer stapte in het kleine sportwagentje gaf den kellner een fooi, liet zijn auto keeren en reed naar Londen terug.

— Volg die auto tot iederen prijs! beval de achtervolger den chauffeur. Een goede fooi, als je haar niet uit het oog verliest!

— Ik zal mijn best doen, mijnheer! bromde de chauffeur.

Hij bracht zijn wagen in beweging, die in snelle vaart over den breeden weg stoof, Londen tegemoet.

Het was een schier eindelooze rit, door de eerste villa-wijken, door de voorsteden en door het zuidelijk gedeelte van Londen.

De schemering was reeds ingevallen en het zou spoedig onmogelijk zijn, de kleine auto te volgen, toen deze eindelijk stilstond voor een fraai huis in Drury Lane.

De taxichauffeur bracht tegelijkertijd zijn voertuig tot stilstand.

De man, die in zijn wagen zat, trok een zuur gezicht, toen hij het bedrag op den taximeter las, maar terwijl hij betaalde en den man zijn fooi gaf, bromde hij half binnensmonds:

— Ik gooi een spierinkje uit om een kabeljauw te vangen! Nu, mijn man zal moeten bloeden, of mijn naam is geen Bertini!

Bijna tegelijkertijd met den deftig gekleeden heer trad hij de vestibule van het groote huis binnen. Hij ging achter hem de trap op, bereikte het breede portaal op de eerste verdieping — en toen de bewoner den sleutel in de woningdeur stak, voelde hij zich op den schouder kloppen en keek in het grijnzend gezicht van een hem onbekend man.

Hij wendde het hoofd om en keek den ander vragend en met gefronste wenkbrauwen aan, wenkbrauwen die twee dicht bij elkaar geplaatste oogen, diep liggend en van grijsgroene kleur, overschaduwden....

— Wel mijnheer? vroeg hij toen langzaam. Wat wilt gij van mij? Waarom klopt gij mij op den schouder?

— Ik zou u gaarne een oogenblik willen spreken, mijnheer! gaf Bertini ten antwoord.

— Mij? Maar ik ken u in het geheel niet! antwoordde de ander. Ik heb u, voor zoover ik weet, nooit gezien! Kunt gij mij hier niet zeggen, wat gij mij te vragen hebt?

— Wel, ik heb u niets te vragen — ik heb u integendeel iets aan te bieden, naar ik geloof! hernam de stalmeester en nog altijd vertoonde zijn gelaat dezelfde grijnzende uitdrukking.

— Uw naam?

— Ik heet Bertini en ik ben stalmeester in een circus. Neen, gij behoeft niet zoo te schrikken, niet in dat van Urbino! Daar is de bewuste trouwens niet meer! Dat schijnt u te treffen?

Zonder een woord te spreken opende de ander haastig de deur, wierp een schuwen blik in het rond, om zich te vergewissen dat niemand hem gezien had, duwde zijn bezoeker naar binnen en sloot de deur.

Hij maakte licht, liep de gang in en ging den bezoeker voor naar een weelderig gemeubeld vertrek, met een groot bureau tusschen de beide ramen, gemakkelijke stoelen en een vuistdik tapijt op den vloer.

Hij ontdeed zich snel van hoed en jas, liet zich in een stoel vallen, keek Bertini strak aan en zeide toen kortaf:

— Steek nu van wal! En maak het kort — ik heb niet veel tijd!

— Eigenlijk gezegd ik ook niet, mijnheer — of moet men u al graaf noemen? — want mijn baas, de directeur Sarasata, zal vloeken als een heiden, als ik niet bijtijds in het circus terug ben! Maar wat nood — hij kan mij gerust ontslaan, over een paar dagen bulk ik van het geld!

De man met de grijsgroene oogen had met een driftig gebaar een sigarenkistje geopend, dat onder het bereik van zijn hand op het schrijfbureau stond, nam er een sigaar uit, beet er de punt af, stak ze aan en bromde toen:

— Ik kan mij met den besten wil niet voorstellen, wat gij eigenlijk van mij wilt!

— Om te beginnen zou ik ook graag zoo'n sigaar willen hebben! U permiteert?

Bertini stond op, haalde het kistje naar zich toe en nam er zonder eenige overhaasting een sigaar uit.

Hij rook eraan en zeide met een tevreden grijnslachje:

— Prima merk! Kan ik over een uurtje ook zoo rooken! Neen, geef u geen moeite — ik heb zelf vuur!

De ander had de wenkbrauwen gefronst en zijn gelaat vertoonde nu een afschuwelijke uitdrukking, hoofdzakelijk teweeg gebracht door de zonderlinge plaatsing van zijn diepliggende oogen.

— Gij zijt buitengewoon onbeschaamd, mijnheer.... Hoe was uw naam ook weer?

— Bertini! O, ik neem het u niet kwalijk, dat gij hem reeds vergeten zijt — mijnheer of graaf! Ik verzeker u, dat gij u dien naam, eer wij een half uur verder zijn, zoo goed zult herinneren als uw eigen! Ik heb op het naamplaatje van uw deur Birrell zien staan. Komt dat uit?

— Zoo is mijn naam. En nu vlug — vlug!

— Pardon, mijnheer Birrell, alias Hasting, wij mogen ons vooral niet overhaasten, want daarvoor is de zaak te ernstig, waarlijk dat is zij! Ik kan u niet dringend genoeg aanraden mij niet te jachten! We moeten de zaken kalm beredeneeren! Gij houdt u nu wel zoo — maar gij moet toch drommels goed weten, waarom ik eigenlijk hier kom, zoodra ik over een circus begon te spreken.

— Spreek niet in raadselen en vertel wat gij te vertellen hebt! barstte Birrell uit. Maar ik zeg u van te voren, dat gij mij waarschijnlijk vruchteloos van mijn bezigheden afhoudt.

— Ik kom aanstonds tot de zaak, mijnheer Birrell, of Hasting, naar gij verkiest. Zestien jaar geleden luidde uw naam Hasting — vandaag schijnt hij Birrell te luiden. Gij verbleekt? Alweder? Goede Hemel — wat zult gij dan aanstonds wel doen?

Birrell was langzaam opgestaan en kwam met gebogen hoofd en dreigend op zijn bezoeker af.

— Nu zeg je aanstonds, wat je hier brengt, kerel, of ik zal je laten zien, wat het beteekent mij hier in mijn eigen huis op onbeschaamde wijze te bejegenen. Ik behoef slechts een van mijn bedienden te roepen, om je de trap te laten afwerpen!

Bertini liet een grinnekend lachje hooren, blies Birrell een dikke rookwolk in het gezicht en zeide spottend:

— Gij roept geen bedienden, ik vlieg de trap niet af, gij gaat kalm weer zitten, en laat mij uitspreken. Zoo is het goed! Ik sprak zooeven over den tijd die vijftien of zestien jaar achter ons ligt, en daar heb ik mijn reden voor! Gij, mijnheer Birrell hebt toen een kleinen knaap — hij heet thans Armand Porter — bij een zekeren Urbino gebracht — een circusdirecteur!

— Gij bazelt! zeide Birrell koeltjes. Ik weet niet waarvan gij spreekt. Ik ken dien man niet!

— Niet? Gij gaat dus circusdirecteuren bezoeken, die u volkomen onbekend zijn? Dat is heel merkwaardig! riep Bertini op onbeschaamden toon. Kom, kom mijnheer Birrell, niet zoo

dwaas doen. Denkt gij dat ik hier onbeslagen ten ijs kom? Gelooft gij met een dwaas te doen te hebben! Gij hebt natuurlijk de advertenties in de bladen gelezen, door dien bemoeial Lord Aberdeen geplaatst en nu is uw geweten gaan spreken! Wat praat ik daar voor nonsens? Natuurlijk niet uw geweten, want dat hebt gij niet, maar uw vrees heeft u er toe gebracht eens bij Urbino te gaan informeeren naar het lot van uw kleinen beschermeling! Het ventje met het litteeken op de linker-wreef! Uno bambino piccolo! om met mijn ex-vrouw te spreken! Zoo noemde zij hem altijd. Zij was het ook, die mij lang geleden, toen zij nog niet van mij was weggeloopen, belangwekkende verhalen deed over den heer met het roode haar en de dicht bijeen staande oogen, die den jongen was komen brengen. Mijn vrouw, mijnheer Birrell is bij Lord Aberdeen geweest — gistermiddag! Natuurlijk, daar schrikt gij al weer van! O, het zal nog wel erger worden! Nu wil ik u wel de waarheid zeggen en eerlijk bekennen, dat ik daareven verbazend geboft heb, door u daar juist aan te treffen. Ik herkende u aan de beschrijving van mijn vrouw! Het is onaangenaam, dat gij zulk een opvallend gezicht hebt — maar daar is nu eenmaal niets aan te doen! Om kort te gaan mijnheer Birrell, die jongen, die u in den weg liep, leeft nog!

— Welzoo! En — de bewijzen, dat ik het was, die hem indertijd aan Urbino heb afgestaan?

— O, er is een wandelend bewijs, dat madame Bertini heette! Zij zal zeker voor de rechtbank onder eede durven bezweren, dat gij het waart, die den jongen is komen brengen — en dat doet Urbino misschien ook wel, als men hem het vuur na aan de schenen legt, al is hij een groote bandiet — grooter dan ik en bijna even groot als gij! Neen, stuif niet op — het is een harde waarheid, maar die gij moet verdragen. Maar er zijn nog andere bewijzen zekere papiertjes, die aan een zekeren heer Birrell ontstolen zijn ter gelegenheid van een zekeren inbraak!

— Wat? — gij — — gij? siste Birrell tusschen de tanden.

Hij was opgestaan en deed een snellen greep naar zijn revolver.

Maar Bertini, die zijn blikken geen oogwenk van hem had afgehouden, was vlugger.

Hij had zijn revolver in zijn zak gereed gehouden en het wapen kwam eerder voor den dag dan dat van Birrell en werd op diens borst gericht.

— Een paar seconden telaat, mijn waarde heer! zeide Bertini grijnzend. Ja, als men zoolang als ik bij een circus is geweest, dan begint men de trucs te kennen. Steek uw handen op en gauw een beetje.

De handen van Birell gingen langzaam de hoogte in en met een vlugge beweging, terwijl de loop der revolver den ander tusschen de rubben drukte, rukte Bertini hem de revolver uit den zak en stak haar bij zich.

Toen liet hij zich weer in zijn stoel terugvallen, deed een langen haal aan zijn sigaar, blies met welbehagen den geurigen rook uit en zei:

— Nu kunnen wij tenminste eens rustig en als het ware als oude vrienden met elkaar praten. Mijnheer Birrell, ik zal nu niet al te lang van stof meer zijn! Ik zegen het toeval, dat mij op uw spoor heeft gebracht, want dat heeft mij heel wat moeite bespaard. Luister dus! Gij hebt de advertentie gelezen en zult dus begrepen hebben, dat er kink in den kabel was gekomen en dat er iets niet in orde was met den jongen! Dat komt ook uit! De papieren die op de afkomst van den knaap betrekking hadden, werden u ontstolen, maar niet door mij, zooals gij gedacht hebt! Zij werden u afgenomen door een ouden zatlap van een clown, die ze eenige dagen geleden, toen hij zijn einde voelde naderen, afstond aan.... niemand anders dan uw slachtoffer! Ja, dat treft u natuurlijk hoogst onaangenaam, om er maar het beste van te zeggen! Maar — er was een zekere Bertini bij de hand, die thans het voorrecht heeft tegenover u te zitten en die dat belangwekkende voorval afluisterde! Gij behoeft mij niet zoo verachtelijk aan te zien, voor den duivel! Er gebeuren erger dingen op de wereld, mijnheer Birrell! Gij zijt waarachtig geen heilige! Nu trof het, dat die Bertini 'n ingekankerden haat koesterde jegens dien Armand en hij haastte zich, toen het jonge mensch zijn toeren op den gespannen draad vertoonde, de papieren te rooven. En die zitten op dit oogenblik in mijn binnenzak. Wat zegt gij daar nu wel van?

— Het werk van een fielt — dat zeg ik! riep Birrell woedend uit en zijn grijsgroene oogen flikkerden onheilspellend.

— Van een fielt — misschien! van een slimmen kerel — heel zeker! Wij zullen trouwens geen twist zoeken over dergelijke onderdeelen! De hoofdzaak is van veel meer belang! Gij begrijpt zeker wel wat die hoofdzaak is?

— Ik ben geen ezel! bromde Birrell. Het is je natuurlijk om geld te doen! Je wilt mij die papieren afstaan! Noem een prijs!

— Zacht wat — zacht wat! Gij loopt wel wat al te hard van stal, mijnheer Birrell. Natuurlijk wil ik geld van u hebben, dat is duidelijk en heel veel geld ook! Het zal mij natuurlijk bitter weinig moeite kosten uw familie op te sporen onder meer uw oom, wiens fortuin gij

denkt te krijgen en wiens titel gij hoopt te erven en die u misschien reeds nu een flinke toelage geeft, te oordeelen naar de weelderige inrichting van uw huis!

— Welnu, wat valt er dan nog verder te praten!

— O, meer dan gij denkt! Want gij schijnt iets zeer belangrijks te vergeten, mijnheer! Gij vergeet dat die knaap eveneens op de hoogte is, dat hij onverdroten naar zijn ouders zal zoeken....

— Die zijn niet in Engeland op dit oogenblik! viel Birrell hem norsch in de rede, maar zijn gelaat was vertrokken van woede.

—Dat mag zoo zijn, maar vroeg of laat zal de jongen hen toch vinden! Want gij moet weten, dat zijn machtige beschermer, Lord William Aberdeen, geen kosten ontziet om hem bij te staan! De advertentie, die nu nog maar alleen in de Engelsche bladen is verschenen, zal natuurlijk spoedig ook in Buitenlandsche bladen te lezen zijn — en kunt gij u het gevolg voorstellen?

Birrell antwoordde niet, maar bleef somber zwijgend voor zich uitstaren, de gebalde vuisten op het blad van zijn schrijfbureau.

—Gij zwijgt? Dat antwoord laat aan duidelijkheid niets te wenschen over. Wel, als de jongen in zijn rechten hersteld wordt, dan kunt gij u wel opknoopen! Weg de weelde, weg het gemakkelijk leventje, weg wijntje en Trijntje — en er blijft niets anders over dan een heer op zekeren leeftijd, niet bepaald jong meer, die kellner zal moeten worden — of stalmeester, ha, ha!

— Als gij mij de papieren geeft, heeft hij geen bewijzen! barstte Birrell uit, terwijl hij met de gebalde vuist op de tafel sloeg. Ik geef er u vijfhonderd pond voor!

— Kom, kom, gij drijft den spot met mij! hernam Bertini met een valsch lachje. Vijf honderd pond, dat kunt gij niet meenen! Maar daar spreken wij later wel over! Gij zegt, dat hij geen bewijzen zal hebben en dus zijn rechten niet zal kunnen doen gelden. En mijn vrouw dan, die hem herkend heeft? Urbino, die wel door de mand zal vallen? Gij zijt gezien met den knaap, toen gij hem kwaamt brengen en Urbino is 'n lafaard! Die knaap, mijnheer Birrell, is een altijddurende bedreiging voor u, natuurlijk zoolang hij in het leven blijft....

Het bleef langer dan een volle minuut zeer stil in het vertrek.

De beide schurken vermeden het elkander aan te zien.

En toch wisten zij evengoed, welke moordgedachten in hun hoofden omgingen, alsof zij het elkander met luide stem hadden toegeschreeuwd. Eindelijk begon Birrell weder te spreken.

Zijn stem had een vreemden, schorren klank en scheen uit de verte te komen, toen hij zeide:

— Natuurlijk.. als hij er niet meer was.... dan zou alles in de beste orde zijn.... ik wil zeggen, een ongeluk.... hij oefent imers zulk een gevaarlijk beroep uit....

— Een uiterst gevaarlijk beroep, mijnheer Birrell. Zeker, er wordt iederen avond een net gespannen, maar gij weet hoe dat gaat soms, men haalt een touw niet strak genoeg aan, men overtuigt zich niet of de mazen nog wel sterk zijn, een ring is erg verroest, of er kunnen zich zooveel dingen voordoen, waardoor zoo'n net zich begeeft....

— Ja, daaraan hebt gij gelijk? hernam Birrell, met dezelfde doffe stem, die niet aan hem scheen te behooren. Maar, hij is heel handig! Hij zal natuurlijk niet vallen. Hij zal geen misstap doen!

— Nu, dat is niet volkomen zeker! hernam Bertini langzaam en hij keek Birrell met een loerenden blik aan. Gij moet weten, hij moet steeds een langen balanceerstok gebruiken. En stel u eens het noodlottige voor, dat die stok op een gegeven oogenblik doormidden brak, hij zou dan zeker vallen en als het net zijn gewicht niet kon dragen.... dan zou er een groot ongeluk geschieden, want hij werkt op een hoogte van veertien meter! Hij zou op het harde zand te pletter vallen.

Weer bleef het stil.

En toen begon Birrell weder:

— Die balanceerstokken.... zijn zeker heel stevig?

— Ja, zij zijn zeker stevig genoeg! Zij zijn van taai hout en heel zwaar. Zij zijn niet volkomen recht, maar flauw gebogen en de acrobaat houdt ze altijd zoo vast, dat de uiteinden naar beneden wijzen. Dat vergemakkelijkt zijn toeren aanzienlijk, omdat het zwaartepunt aanmerkelijk wordt verlaagd. Verondersteld nu, dat zulk een zware balanceerstok voor driekwart of nog iets meer met een fijne zaag wordt doorgezaagd, dan moet op een zeker oogenblik die stok breken en..

Birrell was eensklaps opgestaan en wendde zich met gebogen hoofd af.

Zoo stond hij een oogenblik doodstil en in die houding vroeg hij:

— Gij haat dien knaap zeker zeer?

— Meer dan iets ter wereld! antwoordde Bertini op woesten toon. Hij heeft mij vernederd en gehoond, ik wil mij wreken! Maar gij zult wel begrijpen, dat ik zekerheid wil hebben. Als wij dit samen opknappen, mijnheer Birrell dan zullen wij ook een soort overeenkomst moeten sluiten, om de gevolgen samen te dragen,

ingeval er iets uitlekte, wat ik echter niet verwacht, als wij maar handig te werk gaan.

— Maar de zaagsnede zal ontdekt worden.

— O, als dat alles is....! zeide Bertini schouderophalend. Men kan ook den stok eenvoudig breken, door hem op den kant van een harde plank te slaan en dan weder met houtlijm repareeren, maar zoo, dat hij toch spoedig moet breken, zoodra men hem in het midden vasthoudt, vergeet niet dat zulk een stok meer dan tien kilo weegt en aan de uiteinde verzwaard is!

— Dan zal ik.... dan zullen wij beiden....

Birrell viel weder in zijn stoel neer, trok dien dicht bij dien van Bertini en een oogenblik later waren de beide mannen verdiept in een op zachten fluistertoon gevoerd gesprek.

HOOFDSTUK VIII.

HEREENIGD.

Den volgenden avond was het slecht weder, daaraan was het zeker ook toe te schrijven, dat de reusachtige circustent van Sarasata tot de laatste plaats was uitverkocht.

Onder de bezoekers bevonden zich Raffles en Brand, in hoofdzaak omdat Raffles nogmaals met den jongen Armand wilde spreken en ook omdat een zeker voorgevoel van een naderende ontknooping hem naar het circus had gedreven.

En in de loge naast de zijne zat Josef Birrell.

Hij was geheel alleen. Hij was zeer bleek, maar zijn gelaat vertoonde een sombere, vastberaden uitdrukking.

Om acht uur daverden de schetterende tonen van het kleine orkest door de geweldige ruimte en de lichten werden zoo hoog mogelijk opgedraaid.

De paarden stoven de arena binnen en de voorstelling nam een aanvang.

Armand was vrij vroeg naar het circus gekomen, in gedachten verdiept en reeds niet meer met zijn denken bij het beroep, dat hij eenige jaren tegen zijn zin had uitgeoefend.

Hij kleedde zich aan en toen het tricot zijn gespierd, lenig lechaam omsloot, bekeek hij zich in den spiegel en zeide zachtjes voor zich heen:

— Ik hoop dat het niet lang meer zal duren!

De nummers volgden elkander op en spoedig zou het oogenblik aanbreken, waarop de „Koningen der Lucht" aan de beurt kwamen.

Toen werd er op de deur van zijn kamertje

geklopt en Lucie trad binnen.

Ook zij was reeds gekleed en nog nimmer was zij Armand zoo bekoorlijk voorgekomen, ondanks haar bleekheid.

Zij kwam langzaam en met gebogen hoofd naar hem toe, keek hem smeekend aan en vroeg:

— Je bent toch niet meer boos op me, Armand?

— Maar kleintje — ik ben immers in het geheel niet boos geweest! antwoordde Armand terwijl het meisje over het prachtige, zwarte haar streek.

— Wat ben ik daar blij om! Vergeet dan maar alles wat ik gisteren gezegd heb — ik heb er lang over nagedacht, en al heb ik er geen spijt van — het was toch, geloof ik, niet erg — hoe zeg je het ook weer, erg tactvol!

—Je hebt gesproken zooals je kleine hartje het je ingaf, Lucie! hernam Armand, en even beroerde zijn lippen het gladde voorhoofd van het meisje.

En toen stond hij luisterend stil en zeide:

— Ik geloof dat ik het net al hoor spannen! Denk er om, Lucie, wij beginnen vanavond met den nieuwen toer! Je neemt dus het andere platform, vergeet het vooral niet!

— Ik hoop dat ik je tevreden zal stellen, Armand! zeide Lucie zachtjes.

— Dan zal ik eens gaan zien, hoe het er mee staat!

De jonge man knikte haar vriendelijk toe en ging de kleine kleedkamer uit, om, in zijn langen mantel gehuld, door de zware gordijnen heen naar het spannen van het net te kijken, waarbij ditmaal, tot zijn verwondering, Bertini zelf meedeed.

Maar Lucie was op den eenvoudigen rieten stoel neergevallen, boog het mooie hoofdje voorover en wrong de kleine handen, terwijl zij snikkend stamelde:

— O, dat ik hem moet verliezen! En ik heb hem zoo lief — ik heb hem zoo innig lief!

Maar haastig sprong zij op, droogde haar tranen en bette snel haar oogen — zij had naderende voetstappen gehoord.

Het was een stalknecht, die haar kwam waarschuwen, dat alles gereed was.

Lucie snelde weg en voegde zich bij Armand die reeds zijn mantel had afgeworpen.

En zij stonden dicht bij het gordijn te wachten, tot de muziek den bekenden slependen wals zou inzetten, terwijl achter hen Drago, de temmer, die eveneens reeds gekleed was, heen en weer liep en zijn bevelen gaf, en de knechts reeds de kooien van de leeuwen verrolden.

Toen schoven de gordijnen vaneen en glimlachend, zooals zij jaren gedaan hadden, huppelden de „Koningen der Lucht" de arena binnen, als altijd hand in hand.

Zij klauterden sierlijk en vlug naar het net met behulp van de ladder en vandaar langs de touwladder naar hun platform.

Bertini stond dicht bij den ingang van de stallen en keek toe.

Maar eensklaps maakte hij een beweging van schrik en een prikkelend gevoel deed hem naar de keel grijpen.

Wat beteekende dat?

Het meisje ging niet naar haar gewone platform!

Maar reeds waren de acrobaten boven.

Verleidelijk en zacht zongen de violen.

Diep onder hen zagen de acrobaten de duizenden naar hen opgeheven gezichten.

Toen grepen zij de balanceerstokken.

Op dat oogenblik scheen Bertini iets te willen zeggen, iets te willen schreeuwen, maar het was alsof zijn keel hem werd toegeschroefd.

Lucie had den balanceerstok opgenomen, die voor Armand was bestemd!

Hij voelde een krankzinnigen schrik zich van hem meester maken en zijn gelaat kreeg een verwilderde uitdrukking, maar de waarschuwingskreet dien hij wilde slaken, bleef hem in de keel steken.

Daar boven schreden de paarse figuurtjes, schel bestraald door het booglicht, langzaam en sierlijk op elkander toe.

Zij waren nauwelijks twee meter meer van elkaar.

De balanceerstokken zwiepten....

Toen.. klonk er een gerucht van versplinterend hout, dat krakend breekt.

En boven dat geluid uit, klonk een verschrikkelijke gil, onmiddellijk overgenomen door duizende kelen.

De balanceerstok van het meisje was in het midden gebroken en een stuk ontviel haar handen.

Zij maakte een wanhopige beweging, om zich op den draad staande te houden.

Het ranke lichaam boog zich zijdelings over.. in het vallen grepen de kleine handen met een krankzinnig gebaar naar den reddenden draad — zij grepen mis — het lichaam plofte omlaag.

Het bereikte het net en— de mazen scheurden onder het gewicht van de ongelukkige.

Maar haar gekromde vingers hadden een van de mazen gegrepen, die haar nog even scheen tegen te houden.

En daarop, met een doffen, weemakenden slag smakte het lichaam op het harde zand, stuiptrekte even en bleef roerloos liggen.

Armand, doodelijk ontsteld, wist slechts met de uiterste moeite zijn evenwicht te bewaren op het schuddende koord en achterwaarts, bleeker dan de dood ging hij terug naar zijn platform, legde den balanceerstok op de dragers en liet

zicht bliksemsnel omlaag glijden.

Reeds omgaven dertig, veertig menschen het lichaam van het jonge meisje.

Haar oogen waren gesloten.

Met een schreeuw van smart knielde Armand naast haar neder, tilde haar hoofd voorzichtig op en sprak haar snikkend toe, nauwelijks verstaanbaar....

Toen voelde hij zich zachtjes opzij duwen en toen hij opkeek, zag hij in het ernstige gelaat van zijn beschermer, Lord Aberdeen.

— Wees voorzichtig, mijn jongen, het kon haar schaden! Zij moet recht blijven liggen. Is hier geen draagbaar? zoo vervolgde hij met verheffing.

Reeds kwamen eenige stalknechts met zulk een voorwerp aandragen.

Voorzichtig werd het meisje er op uitgestrekt en twee mannen droegen haar naar haar eigen kleedkamertje, terwijl Armand wankelend volgde, door Raffles ondersteund.

Maar nauwelijks waren zij de stallen genaderd en was het zware gordijn achter hem dichtgevallen, terwijl in de tent een luid rumoer klonk, toen Sarasata bleek en met verwarde haren kwam toeloopen, op Armand toeging en hem zeide:

— Armand, kom dadelijk bij Bertini. Deze heer is zeker Lord Aberdeen, van wien Bertini spreekt? Hij schijnt hem te kennen en wil dat hij meekomt!

— Bertini? Wat is er dan met hem? riep Armand verbaasd uit. Wat kan hij mij te zeggen hebben?

— O, het is om krankzinnig te worden? riep Sarasata stampvoetend uit. Ik word in de laatste dagen wel door het ongeluk achtervolgd. Het is alsof er een vloek op mijn zaak rust!

— Wat is er dan eigenlijk geschied, mijnheer Sarasata? Zeg het spoedig, want ik moet het meisje onmiddellijk onderzoeken, ik ben geneesheer, zeide Raffles.

— Wat er is? Er is dat Bertini op het uiterste ligt. De man moet gek geweest zijn! Hij komt, zooals een paar van mijn stalknechts het mij verteld hebben, bleek als een lijk uit de arena hier binnen, in zichzelf pratend, alsof hij gek of dronken was. Hij schuift, net als een slaapwandelaar vlak langs het hok van Brutus, den leeuw dien hij altijd gesard heeft. Het dier springt onmiddellijk naar voren, steekt zijn klauw door de tralies en slaat hem met zooveel geweld op het hoofd, dat Bertini dadelijk in elkaar zakt! Mijn hemel, waaraan heb ik dit alles verdiend? Maar kom spoedig mee, hij roept maar voortdurend om u. Hij heeft geen half uur meer te leven, denk ik.

— Aanstonds! zeide Raffles kortaf. Dit meisje gaat voor! Zij moet onmiddellijk onderzocht en waarschijnlijk naar een ziekenhuis gebracht worden. Armand, telefoneer om een ziekenauto! Of laat een ander het liever doen en ga met mij mede!

De draagbaar werd weder opgenomen en naar het kleine kamertje gedragen, waar het meisje zich kleedde.

Zoodra zij was neergezet en de dragers het vertrek hadden verlaten, sloot Raffles de deur, deed snel zijn handschoenen uit, zette zijn hoed af en begon het sierlijke, slanke lichaam zorgvuldig en met de grootste behoedzaamheid te onderzoeken.

Hij begon bij den schedel en zeide na eenige oogenblikken op zachten toon tot Armand, die bleek toezag:

— Er is gelukkig niets gebroken! Misschien een lichtehersenschudding, maar dat kan pas later blijken!

Hij betastte de borst, de schouderbladen, armen en beenen en gedurende dit onderzoek begon het meisje zachtjes te kreunen, zonder de oogen te openen.

Door het dunne tricot heen betastte hij de spieren en na eenige oogenblikken stond hij op en zeide ernstig:

— Het arme kind heeft een arm en twee ribben gebroken, misschien zijn er nog een paar innerlijke kwetsuren, maar als er zich geen complicaties voor doen, dan kan zij misschien binnen een maand of twee volkomen hersteld zijn.

— Daarop zeg ik uit den grond van mijn hart „Goddank!" riep Armand en hij greep de hand van Raffles en deze voelde, dat de vingers van den jongen acrobaat ijskoud waren.

— Het ongeluk schijnt u toch zeer te hebben aangegrepen! vroeg hij den jongen, zijn hand op diens schouder leggend.

— Meer dan ik u kan zeggen, Mylord! Het heeft mij iets onthuld, dat tot dusvere voor mij zelf verborgen bleef! Ik ben een verblinde dwaas geweest. Ik kende mij zelf niet! Als zij sterft....

Hij voltooide den zin niet, maar wrong zijn handen, terwijl heete tranen hem uit de oogen sprongen. Als het haar kon helpen om te blijven leven, dan deed ik graag afstand van alle titels, van geld, van rang en stand!

— Dat zal misschien niet behoeven, mijn jongen, maar laten wij nu naar Bertini gaan! Ik vermoed dat hij ons iets zeer belangrijks heeft mede te deelen.

— En Lucie, Mylord? Kan zij alleen blijven?

— Er zullen hier wel vrouwen zijn om op haar te passen! Laat haar kleederen inpakken en zorg dat alles gereed is, als de auto komt.

De jonge man snelde weg en een oogenblik later kwam de vrouw van Sarasata zelf binnen die met een kreet van diep medelijden een stoel

naast de baar trok en daarop plaats nam.

— Geef haar water als zij soms uit haar bewusteloosheid mocht bijkomen en er om vraagt! zeide Raffles tot de vrouw. En laat vooral niemand binnen om het haar lastig te maken! Kom, Armand.

Nadat de ziekenauto besteld was, die over vijf minuten aanwezig zou zijn, gingen Raffles en Armand snel door de smalle gang en bereikten tenslotte de plek, waar Bertini den doodsstrijd streed, een klein vertrek, waar niets anders stond dan een rustbank en een paar stoelen.

Bij Bertini bevond zich een dokter, die snel uit het publiek was gehaald en die zich met hem bezig hield.

Zijn hoofd was geheel door doeken omgeven en zijn gelaat witter dan het linnen, dat zijn wonden omzwachtelde.

Zoodra hij Raffles en Armand zag binnentreden, zeide hij met een zwakke stem:

— Ik dank u voor uw moeite, dokter, laat mij nu maar! Er is toch niets aan te doen, dat weet u evengoed als ik! En ik heb gewichtige dingen met deze heeren te behandelen. Gelooft gij dat ik nog tien minuten den tijd heb?

— De wonden zijn zeer ernstig.... begon de geneesheer aarzelend.

— Ze zijn zoo ernstig, dat ze doodelijk zijn, dokter! hernam Bertini met een wrangen glimlach. Dat heb ik dadelijk wel begrepen! Wilt gij mij nu even met die heeeren alleen laten?

De dokter richtte zich op, greep naar zijn hoed en zeide in het voorbijgaan zacht tot Raffles:

—Als gij wat met hem moet bespreken, mijnheer, doe het dan snel — hij heeft geen tien minuten meer te leven!

En met een hoofdknik in de richting van de rustbank verliet hij het vertrek.

— Kom wat dicht bij mij — ik kan bijna geen geluid meer geven! begon Bertini.

De twee mannen naderden de rustbank.

Toen vervolgde de stalmeester:

— Ik wil mij niet beter maken dan ik ben — ik zou misschien niets hebben gezegd, als dan niet een kerel zijn verdiende straf ontging, die misschien nog een haartje schurkachtiger is dan ik — want ik liet mij tenminste leiden door wraak, hij slechts door lage beweegredenen. Door geldzucht en ijdelheid! Want, Armand — ik heb je gehaat en dat is niets nieuws voor je! Ik was het, die den balanceerstok heb vernield, vannacht, na de voorstelling....

Armand slaakte een doffen kreet en een oogenblik was het alsof hij zich op den stervende wilde werpen.

Een enkele blik van Raffles was echter voldoende om hem te weerhouden.

—Je hebt mij dus willen dooden? vroeg de jonge acrobaat. Je haat moet dan wel zeer sterk zijn geweest!

— Dat was hij! Maar daar heb jij toch geen begrip van, jij melkmuil, maar — ik handelde niet alleen voor mezelf! Ik handelde mede in opdracht voor — — je neef!

— Iets dergelijks vermoedde ik reeds! zeide Raffles zacht. Wie is die man?

— Hij heet Josef Birrell, en Hasting was zijn eigen naam niet! Dien had hij maar aan dien ezel van een Urbino opgegeven! Laat dien ellendeling arresteeren en ik zal me er beter in kunnen schikken, nu reeds te moeten sterven! Ja, die verdoemde Brutus — ik was zoo ontzet door wat ik gezien had in het circus, dat ik niet om den rekel dacht! En hij maakte er natuurlijk dadelijk misbruik van — van zijn standpunt had hij gelijk!

Hij hield op, om adem te halen.

De lucht kwam fluitend uit zijn mond.

Hij rochelde en scheen slechts met moeite zijn gedachten te kunnen verzamelen.

— Heb je mij laten roepen om je vreeselijke misdaad te bekennen, Bertini? vroeg Armand.

— Niet alleen daarom, zeg ik je! Als het jou betroffen had — ik geloof niet, dat ik er berouw van had, maar ik heb dien ellendeling uit zijn loge zien wegloopen en ik wil niet, dat hij zijn straf ontkomt, terwijl ik er aan zal moeten gelooven! Ik zou hem nog vanavond de papieren zijn gaan brengen, die ik je ontstole heb, Armand — ik! Hij had mij tweeduizend pond willen betalen, als alles gelukt was! Het is nu anders geloopen — en jij hebt de beste troeven naar het schijnt! Je neef woont Drury Lane en ik zou maar geen tijd verliezen, om hem te laten arresteeren, anders kon hij wel eens ontsnappen.

— En — waar zijn die papieren? vroeg Raffles op zachten toon.

— In den binnenzak van mijn jas, die ik nu aan heb!

Raffles stak voorzichtig de hand in den zak haalde er de portefeuille uit en stelde ze Armand ter hand met de woorden:

— Hier is je eigendom terug, Armand! Nu zal alles spoedig opgehelderd zijn! Nu wij weten wie je neef is, moet ook de naam van je vader spoedig bekend worden!

Hij vestigde zijn blik op den stervende en zag dat Bertini de oogen gesloten had.

Zijn lippen schenen iets onverstaanbaars te prevelen.

Raffles boog zich over hem heen.

— Heb je nog iets te zeggen, Bertini? vroeg hij zacht.

De stalmeester sloeg met moeite de oogen op en nauwelijks hoorbaar klonk zijn antwoord:

— Neen — dit is alles! Ik ben nu tevreden gesteld! Samen uit. — — samen thuis — — — niet ik alleen — —

Dit waren zijn laatste woorden.

Hij blies den laatsten adem uit en zijn armen vielen slap langs hem neder.

Raffles had zijn arm om de schouders van den jongen acrobaat geslagen en voerde hem haastig met zich mede.

Zij keerden terug naar het vertrek, waar Lucie nog altijd op de draagbaar lag.

— Is ze bij kennis geweest? vroeg Raffles aan madame Sarasata.

— Een oogenblikje, mijnheer!

— Des te beter! Dat is een gunstig teeken. Heeft ze gedronken?

— Dat niet! Ze is dadelijk weder ingeslapen en zij schijnt erge pijn te hebben, want zij kreunt voortdurend.

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt en een stalknecht kwam zeggen, dat de ziekenauto aan de achterzijde van de circustent wachtte.

Met groote behoedzaamheid werd Lucie naar de auto overgebracht en Armand zoowel als Raffles gingen mede naar het ziekenhuis, om zich te overtuigen, dat het meisje dadelijk zou worden opgenomen.

De geneesheer van de inrichting onderzocht haar met groote zorgvuldigheid en bevestigde in alle deelen de diagnose van zijn zonderlingen collega, Lord William Aberdeen.

En met een diepen zucht van verlichting en blijdschap nam Armand opnieuw de hand van Raffles en zeide:

— Hoe zal ik u dit alles later kunnen vergoeden, Mylord?

— Gij hebt mij niets te vergoeden, misschien wel.... aan iemand anders! Want Armand, als je werkelijk gevoelt dat je haar liefhebt, volg dan mijn raad en laat je niet beinvloeden door onzinnige vooroordeelen. Je zegt dat je haar onderwezen hebt, ze is dus niet dom, niet ordinair, niet ruw — jij hebt haar naar je eigen beeld gevormd! Slechts ware liefde brengt geluk en daarmede heeft stand niets te maken! Maar nu genoeg hiervan! Wij hebben thans ernstiger dingen te doen. Wij moeten dien neef van je onmiddellijk laten arresteeren! Wij gaan nu aanstonds naar Scotland Yard en doen daar mededeeling van de zaak.

Aldus geschiedde — maar de arm der gerechtigheid kon den ellendelingen bedrieger niet meer achterhalen — toen de politiebeambten zijn woning binnendrongen, vonden zij hem dood in zijn leunstoel voor zijn schrijftafel, met zijn overjas nog aan.

Hij had zichzelf een kogel door het hoofd gejaagd!

Nog dienzelfden avond liet Raffles opnieuw advertenties plaatsen, thans in een dertigtal groote Buitenlandsche bladen.

En reeds vier dagen later was er een einde gemaakt aan alle onzekerheid, de ouders van Armand kwamen zichzelven aanmelden, in de gedaante van graaf Dartmore, die reeds lang in Genua woonde en zijn vrouw.

Hoeveel heete vreugdetranen werden er niet vergoten, toen het echtpaar eindelijk den voor altijd verloren gewaanden zoon in de armen kon sluiten.

Er was omstreeks anderhalve maand verloopen en het was in den morgen van een verrukkelijken zomerdag, toen Armand met vlugge stappen langs het breede klinkerpad liep, dat door den groote voortuin van het ziekenhuis naar het hoofdgebouw voerde.

Maar met een kreet van verrukking bleef hij eensklaps staan.

Daar, op een bank, in gezelschap van een verpleegster, zat Lucie, bleek nog, maar bijna geheel genezen.

— Lucie, mocht je reeds in de buitenlucht? riep Armand uit, terwijl hij op het meisje toetrad en haar beide handen in de zijne nam.

— Ja, Armand! Ik wilde je ermee verrassen! Ben ik geslaagd?

— Vraag je dat nog? Ik vind het heerlijk dat ik je hier zie zitten. Ben je hier zelf heen komen loopen?

— Bijna! De zuster heeft mij een beetje geholpen!

Maar reeds was de verpleegster opgestaan en had zich bescheiden glimlachend verwijderd.

En toen zij buiten gehoor was, zeide Armand op zachten toon, terwijl hij zich naar het meisje toeboog:

— Ik draag al dagen een klein geschenk bij mij, kleintje, dat ik je nu maar bij deze gelegenheid moest geven — en ik bid vurig, dat je het zult willen aannemen! Hij haalde een klein cartonnen doosje uit den zak, dat er heel eenvoudig uitzag en opende het.

Het bevatte een gladden, gouden ring!

Hij nam het bevende handje van het jonge meisje in de zijne en zeide met een stem, die trilde van ontroering:

— Ik heb nu alles, Lucie, ik heb ouders, ik heb een titel, ik heb geld, maar het beste mis ik nog! Ik mis jou. Wil jij mijn rijkdommen volmaken? Wil je mijn vrouw worden?

Lucie antwoordde niet, maar zij legde het hoofd aan zijn borst en lag zoo langen tijd heel stil, met gesloten oogen....

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De noodlottige Foto's

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur. omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken."

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan. indien men in Lord Lister maar ziet. wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij waarop de justitie geen vat heeft." H. P.

VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ; GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

●

— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

●

verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

●

prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den compleeten Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Roooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — IJsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochelparodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Toppy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgehe men in de revuewereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelsolo voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN:
Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau", daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092

.....

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel..... *

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU", ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam: .....

Adres: .....

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

Dokter adviseert

FIFTY-FIFTY CIGARETTES

een perfecte melange van uitgelezen Turksche en Amerikaansche tabakken, wetenschappelijk gemengd ter bescherming van de keel.

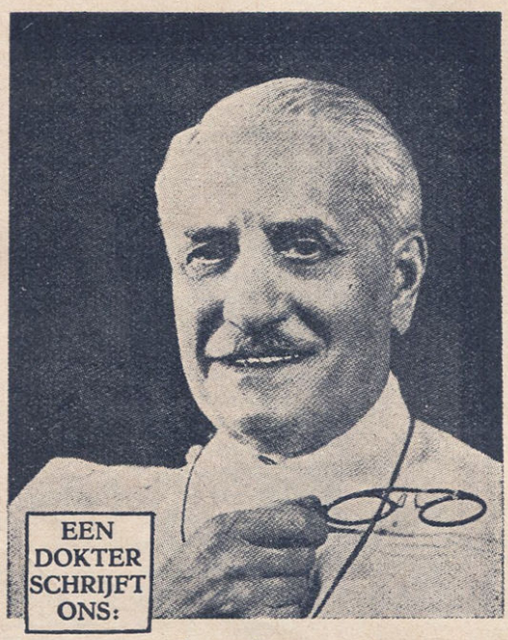

Aan Goodwin & Co.

Mijne Heeren,

Hoewel ongevraagd, wil ik U toch even berichten, dat ik met genoegen heb kunnen constateeren, dat het door U gefabriceerde merk Fifty-Fifty sigaretten, eigenschappen bezit, die ik lang tevergeefs in andere sigaretten heb verlangd. De zuiverheid en het aroma laten niets te wenschen over en ik kan ze inhaleeren zonder eenigen nadeeligen invloed te ondervinden. In mijn doktерspractijk komen vele patiënten met keelklachten bij mij, die zich het rookgenot niet laten ontzeggen en het doet mij daarom genoegen hun tegenwoordig op Uw Fifty-Fifty sigaretten te kunnen wijzen. Mij houdende aan de waarheid, dat voorkomen beter is dan genezen, raad ik mijn keelpatiënten voortaan aan Fifty-Fifty sigaretten te rooken om prikkeling van de keel te voorkomen en zij blijken mij allen dankbaar te zijn voor dit advies.

Hoogachtend,

Dr. Pm

FIFTY-FIFTY CIGARETTES